

PIELIKUMI

Izdevēja piezīmes

Grāmatas „Patiesa dzīve Dievā” sagatavošanas laikā nav tikušas veiktas nekādas izmaiņas Vēstījumu saturā. Salīdzinot ar piezīmju burtnīcām, kurās ir tikuši pierakstīti Vēstījumu oriģināli, ir izmainīts vienīgi to ārējais pasniegšanas veids. (Skatīt lappuses otro pusi, kurā ir ticis publicēts vēstījums, kā tas ir ticis pierakstīts tā oriģinālajā variantā.)

Cik vien tas ir bijis iespējams, ir tikušas izlabotas oriģinālajos vēstījumos atrastās pareizrakstības kļūdas.

Ir tikuši veiktas izmaiņas vēstījumu pasniegšanas veidā – datumu, zemsvītras piezīmju un atsauču izvietojumā.

Tanīs vietās, kur savās piezīmju burtnīcās Vassula Rīdena ir izmantojusi vārda saīsinājumu, šajā grāmatā tas ir ticis aizvietots ar pilnu vārdu.

Vassula Rīdena un Ticības doktrīnas kongregācija

Roma,

2003. gada 30. martā

Cienījamie „Patiesas dzīves Dievā” lasītāji,

Kopš 2000. gada man ir bijis tas gods būt dialogā ar Ticības doktrīnas kongregācijas prefektu V.E. kardinālu Jozefu Ratzingeru. 2000. gada 6. jūlijā es viņam adresēju savu pazemīgo lūgumu, lai šī kongregācija veiktu tālāku manu rakstu izpēti un man tiktu dāvāta iespēja saņemt atbildi uz 1995. gada 6. oktobra „Paziņojumā” paustajiem iebildumiem. Viņa Eminence laipni ir devis man šo iespēju un ar tēva Prospero Greča starpniecību adresējis man vēstuli, kurā ir uzdevis man piecus jautājumus. Manas atbildes uz šiem jautājumiem tika iesniegtas Ticības doktrīnas kongregācijai 2002. gada 26. jūnijā. Tagad kardināls Ratzingers ir lūdzis, lai es publicētu šos jautājumus kopā ar manis sniegtajām atbildēm, un es priecājos, ka to darot, varu dalīties ar jums savā oficiālajā viedoklī.

Es lūdzos, lai šī dokumenta publikācija kalpotu mīlestības un patiesības dialogam, kurš ir tik svarīgs ne vien ekumēnisma veicināšanai, bet arī tāpēc, lai Dieva žēlastības Baznīcā nestu arvien vairāk augļu.

Lai Dievs jūs svētī,

Vassula

Santa Monikas kolēģija,

Roma

2002. gada 4. aprīlis

Cienījamā Rīdenas kundze,

2000. gada 6. jūlijā jūs savā vēstulē vērsāties pie Viņa Eminences kardināla Ratzingera, lai saņemtu atbildi par Ticības doktrīnas kongregācijas „Paziņojumu” attiecībā uz jūsu rakstiem. Viņa Eminence ir ņēmis vērā jūsu vēstuli un kopā ar saviem līdzstrādniekiem ir nolēmis dot jums iespēju izskaidrot vairākus jūsu publicētajos darbos minētos apgalvojumus. Šajā nolūkā, lai Ticības doktrīnas kongregācija gūtu skaidrāku priekšstatu par minētajiem apgalvojumiem un precizētu to nozīmi, man ir ticis uzticēts sastapties ar jums gan personiski, gan caur saraksti. Jau pašā sākumā es vēlētos precizēt, ka, neesot

piederīga Romas katoliskajai Baznīcai, jūs neatrodieties Ticības doktrīnas kongregācijas jurisdikcijā un uz jums neattiecas personiskā cenzūra. Tomēr, ņemot vērā to, ka daudzi katoļi seko „Patiesas dzīves Dievā” vēstījumiem, viņiem būtu svarīgi zināt, kāda ir jūsu rakstos paustās mācības un dievbijības prakses saistība ar Baznīcas mācību. Mēs esam informēti par jūsu žēlsirdības darbiem, par pūlēm tuvināt visus kristiešus vienotībai ar Romas bīskapu un par jūsu dievbijībai piemītošo Jaunavas Marijas godināšanu. Mums ir zināms arī tas, ka pat nekristiešu vidū jūs atklājat Dievu kā Mīlestības Dievu un pretojaties kristiešu vidū valdošajai korupcijai un racionālismam. Jūsu pēdējās grāmatās jūs vairs neizmantojat neskaidrus, divējādi saprotamus izteikumus, kuri bija lasāmi jūsu pirmajos darbos. Tomēr es būtu ļoti pateicīgs, ja jūs, cik vien iespējams precīzi atbildētu uz dažiem Kongregācijas uzdotajiem jautājumiem, lai tā spētu gūt skaidrāku priekšstatu par jūsu veikto darbu.

1. Jūs ļoti labi apzināties, ka gan katoļiem, gan pareizticīgajiem ir tikai vien Atklāsme – tā ir Dieva atklāsme Jēzū Kristū, kas ietverta Svētajos Rakstos un Tradīcijā. Katoliskajā Baznīcā, kura, lai arī ir pieņēmusi un uztvērusi nopietni tādas „privātās” atklāsmes kā Lurdu un Fatimu, šīs atklāsmes tomēr nav ticības jautājums. Kādā nozīmē jūs uzskatāt savus rakstus par atklāsmēm, un kā tās būtu jāuztver tiem, kuri jūs klausās vai lasa?

2. Jūs piederat Pareizticīgo Baznīcai un bieži vien vērsaties pie šīs Baznīcas priesteriem un bīskapiem ar aicinājumu atzīt pāvestu un samierināties ar Romas Baznīcu. Šī iemesla dēļ diemžēl jūs netiekat pieņemta dažās jūsu ticības pārliecības zemēs. Kādēļ jūs esat uzņēmusies šo misiju? Kāda ir jūsu izpratne par Romas bīskapu, un kāda ir jūsu kristiešu vienotības nākotnes vīzija? Lasot jūsu darbus, dažkārt rodas iespaids, ka jūs „stāvat pāri” abām Baznīcām, nebūdamā saistīta ar nevienu no tām. Piemēram, šķiet, ka jūs saņemat svēto Komūniju gan katoliskajā, gan pareizticīgo Baznīcā, lai arī esat otrreiz precējusies. Kā jau iepriekš minēju, šīs piezīmes nav pret jums vēsta cenzūra, jo mums nav nekādas tiesības spriest par jūsu sirdsapziņu, tomēr jums ir jāapzinās, ka mēs raizējamies par katoļiem, kuri jums seko un kuri šādu attieksmi varētu iztulkot kā relatīvu, un būt kārdināti ignorēt viņu pašu Baznīcas pausto morāli un kārtību.

3. Kā bija minēts „Paziņojumā”, jūsu agrīnajos darbos bija kādas neskaidrības attiecībā uz Vissvētākās Trīsvienības Personām. Mēs esam pārliecināti, ka jūs piekrītat savas Baznīcas mācībai. Vai jūs varētu mums palīdzēt precizēt šos izteikumus? Vai attiecībā uz ticības jautājumiem nebūtu lietderīgāk izmantot parastajos katehismos lietoto oficiālo terminoloģiju, lai tādējādi izvairītos no apjukuma radīšanas „Patiesas dzīves Dievā” lasītāju prātos?

4. Jūsu darbos ir vērojamas arī dažas neskaidrības attiecībā uz mācību par sākotnējo svētuma un taisnīguma stāvokli un eshatoloģiju. Kā izprast apgalvojumu, ka dvēsele „redz Dievu”, vēl pirms tā ir iemājojusi ķermenī? Un kāda, jūsuprāt, būtu Jauno Vasarsvētku vieta pestīšanas vēsturē attiecībā uz parūsiju un mirušo augšāmcelšanos?

5. Kāda ir patiesā „Patiesas dzīves Dievā” kustības identitāte un kādas prasības tiek izvirzītas pret tiem, kuri tajā iesaistās? Kāda ir šīs kustības struktūra?

Cienījamā Rīdenas kundze, mēs ļoti atvainojamies, ka traucējam jūs ar šiem jautājumiem. Mēs vēlamies, lai jūs apzinātos, ka mēs augsti novērtējam jūsu labos darbus un nodomus. Tomēr, atbildot uz jūsu vēstuli, kuru jūs adresējāt kardinālam Ratsingeram, mēs jutām, ka mūsu pienākums ir precizēt dažas neskaidrības, ar kurām esam sastapušies jūsu rakstos un kuras jūs, iespējams, neesat ievērojuši. Mēs to darām jūsu katoļu lasītāju dēļ, kuri, sekojot jūsu rakstiem, varētu sevī izjust iekšēju sirdsapziņas konfliktu. Lūdzu,

nesteidzieties ar atbildi – būtu labāk, ja mēs ar jums varētu satīties un pārrunāt šos jautājumus neformālā gaisotnē, pirms jūs sniežat rakstisku atbildi. Lūdzieties, lai Svētais Gars jūs apgaismo, un lūdziet padomu kādam garīgajam vadītājam vai teologam, kuram jūs pati uzticiaties. Mēs esam pārliecināti, ka mūsu uzdotie jautājumi varētu palīdzēt jums pašai apzināties jūsu rakstu nozīmi un padarīt tos pieņemamākus gan katoļiem, gan pareizticīgajiem. Es personīgi būšu jūsu rīcībā, lai precizētu to nozīmi.

Viņa Eminence sūta jums savus sveicienus un paļaujas, ka jūsu atbilde būs pietiekama, lai atvieglotu viņa uzdevumu apmierināt jūsu vēstulē paustos lūgumus.

Kristū

Tēvs Prospero Grečs, OSA
Kongregācijas padomnieks

Roma,
2002. gada 26. jūnijs

Roma,
2002. gada 26. jūnijā

Santamonikas kolēģija
Via Paolo VI, 25,
I-00193 Roma

Vassulas Rīdenas atbilde uz tēva Prospero Greča vēstuli, kuru tas 2002. gada 4. aprīlī bija viņai adresējis Ticības doktrīnas kongregācijas prefekta V.E. kardināla Ratzingerā vārdā.

Cienījamais tēvs Prospero Greč,

Pirmkārt, es vēlētos pateikties, ka caur cieņas pilno vēstuli, kuru man adresējāt 2002. gada 4. aprīlī un kurā atkārtojat 1995. gada „Paziņojumā” paustās neskaidrības un pret tām vērsto kritiku, jūs esat devuši man iespēju atbildēt uz jautājumiem, kas ir saistīti ar maniem rakstiem un darbību.

Es apzinos jūsu svētajai kongregācijai uzticēto pienākumu „pārbaudīt garus” (1 Jņ 4, 1). Šo gadu garumā es nedaudz esmu sapratusi, cik sarežģīts un smalks ir atpazīšanas darbs, jo arī savā ceļā esmu sastapusies ar daudziem cilvēkiem, kuri man ir apliecinājuši savu dievišķo pieredzi, vēlēdamies to sapludināt ar manējo. Apdomības un atbildības sajūtas vadīta, es esmu nolēmusi nepievērst uzmanību nevienam no šādiem paziņojumiem. Tomēr es novērtēju jūsu darba svarīgumu un jūsu uzdevumu sargāt ticīgos no katrām tos apdraudošajām briesmām, un saglabāt ticību tīru no jebkādas viltotas pieredzes, vienlaikus garantējot drošību Dieva dotām harizmām, kuras varētu nest labumu Baznīcai. Esmu jums pateicīga, ka dodat man iespēju precizēt un izgaismot dažus izteikumus, kuri varētu šķist neskaidri, jo ir tikuši pierakstīti tēlainā, poētiskā vai simboliskā veidā. Tāpat es arī apzinos, ka ir neierasti, ka es – grieķu pareizticīgā – uzrunāju Romas katoļus. Tomēr tā vietā, lai šādu rīcības veidu uzskatītu par traucēkli, es pazemīgi vēlētos, lai tas kļūtu par manu nelielo ieguldījumu brāļu kristiešu vidū valdošo domstarpību dziedināšanā. Tādēļ es, cik vien iespējams labi, pilnīgi godīgi un saprotamā veidā atbildēšu uz jautājumiem, kurus jums ir labpaticis man uzdot. Vienlaikus es paļaujos arī uz jūsu augstsirdību, labo gribu un sapratni attiecībā uz manām ierobežotajām iespējām atklāt pilnu „Patiesas dzīves Dievā” 12 sējumos pausto domu un ideju spektru.

1. jautājums: Attiecības un saistība starp „Patiesas dzīves Dievā” vēstījumiem un Atklāsmi.

Jūs ļoti labi apzināties, ka gan katoļiem, gan pareizticīgajiem ir tikai vien Atklāsme – tā ir Dieva atklāsme Jēzū Kristū, kas ietverta Svētajos Rakstos un Tradīcijā. Katoliskajā Baznīcā, kura, lai arī ir pieņēmusi un uztvērusi nopietni tādas „privātās” atklāsmes kā Lurdu un Fatimu, šīs atklāsmes tomēr nav ticības jautājums. Kādā nozīmē jūs uzskatāt savus rakstus par atklāsmēm, un kā tās būtu jāuztver tiem, kuri jūs klausās vai lasa?

Sava aicinājuma aizsākumā, tikko pēc tam, kad biju piedzīvojusi atgriešanos pie Dieva, man nebija nekādas katehisma vai teoloģijas zināšanas. Vēl jo vairāk, man nebija ne mazākās nojausmas par teoloģiskām niansēm, kuras tiek minētas šajā jautājumā. Tās es pakāpeniski apguvu Svētā Gara lēnprātīgajā vadībā. Šī aicinājuma pašā aizsākumā es biju ļoti apjukusi un to arī sacīju savam eņģelim, kad viņš man atklāja: „*Es nesaprotu! Mums taču jau ir Bībele! Kādēļ ir vajadzīgi šie vēstījumi?(Atbildēja mans sargeņģelis)*” tāpat tu jūti, ka Bībelē viss ir pateikts? *Jā. Tādēļ es neredzu šo vēstījumu jēgu. Tajos nav nekā jauna.* Tad eņģelis man atbildēja: „*Dievs vēlas dot šos vēstījumus;*” Es pavaicāju: *Vai ir kāds īpašs iemesls, kādēļ tieši man?* Un eņģelis atbildēja: „*Nē. Dievs mīl jūs visus. Šie vēstījumi ir tikai atgādinājums, lai jūs neaizmirstu savus aizsākumus, no kurienes esat nākuši.*” (07.08.1986)

Reiz kāds protestantu mācītājs man sacīja, ka mums jau ir Bībele, un nav nekāda iemesla, kāpēc Dievs tagad vēlētos mūs uzrunāt. Apjukusi es vaicāju Kristum: „*Kungs, daži no Baznīcas kalpotājiem atsakās ieklausīties vēstījumos vai arī ticēt, ka Tu vari atklāties šādā veidā caur mani. Viņi saka, ka Tu, Jēzu, jau esi atnesis mums visu Patiesību, un viņiem nevajag neko citu kā vien Bībeli, citiem vārdiem sakot, visi šie vēstījumi ir viltojums.*” Kristus atbilde bija sekojoša:

„Es jums visiem esmu sacījis, ka Aizstāvis, Svētais Gars, kuru Tēvs sūtīs Manā Vārdā, iemācīs jums visu un atgādinās visu, ko Es jums esmu teicis. Es jums nepiedāvāju nekādu jaunu mācību, Es tikai atgādinu jums Patiesību un tos, kas nomaldījušies, Es vedu atpakaļ pie pilnīgas Patiesības. Es, Kungs, turpināšu jūs modināt, sūtot jums atgādinājumus, un Mans Svētais Gars, Aizstāvis, vienmēr būs jūsu vidū, lai atgādinātu Manu Vārdu. Tāpēc neesiet pārsteigti, ja Svētais Gars jūs uzrunā – šie atgādinājumi jums ir Manas Žēlastības doti, lai jūs atgrieztu un atgādinātu par Maniem Ceļiem.”(20.12.1988)

Vienpadsmit gadus vēlāk Kungs mani aicināja pierakstīt šādus vārdus:

„Visi šie vēstījumi nāk no augšienes, tie ir Manis iedvesmoti. Tie var tikt lietderīgi izmantoti, lai mācītu citus un atspēkotu maldus. Tie var tikt izmantoti, lai Baznīcu ievestu vienotībā, un vadītu un mācītu cilvēkus dzīvot svētu dzīvi. Vēstījumi ir tikuši doti, lai labāk izskaidrotu¹ jums doto Atklāsmi². Šie vēstījumi ir arī apbrīnojamas žēlastības neizsmelamais avots, kurā jūs visi varat gūt garīgu atjaunotni.” (30.07.1999)

Es ticu, ka ir tikai viena Atklāsme, un nekad neesmu apgalvojusi pretējo. Arī vēstījumos nekur jūs neatradīsiet pretēju viedokli. Es nekad neesmu vēlējusies, lai „*Patiesas dzīves Dievā*” lasītāji vēstījumus uzskatītu par svarīgākiem nekā Svētie Raksti. Es esmu pārliecināta, ka nekas no „*Patiesas dzīves Dievā*” grāmatās paustā nevar likt lasītājiem domāt savādāk. Liecinot es nemitīgi citēju Rakstus – dažkārt to daru pat biežāk, nekā pašus vēstījumus. Vēstījumos ir izteikta skaidra un nemitīga prasība pievērsties Svētajiem Rakstiem līdz ar pamudinājumu dzīvot saskaņā ar tajos pausto patiesību. Vēstījumi ir atgādinājums par vienu un vienīgo Atklāsmi Kristū, kas ir ietverta Rakstos un Tradīcijā,

¹ Vienlaikus es dzirdēju arī vārdu „saprastu”.

² Svētos Rakstus.

un kuras nesēja ir Baznīca. Vēstījumi ir šīs vēsts aktualizācija, tie ir aicinājums pievērsties šai vienīgajai Atklāsmi. Vēstījumi nekad nav iespaidojuši lasītājus uzskatīt tos augstākus par Svētajiem Rakstiem, bet cilvēki liecina, ka tie viņiem ir palīdzējuši labāk saprast Dieva Vārdu. Mēs zinām, ka Dievs var mums atgādināt par Savu Svēto Vārdu, kad, pēc Viņa prāta, tas ir nepieciešams Baznīcas labumam. Šāda veida žēlastības, jo tā patiešām ir žēlastība, izgaismo vai arī liek skaidri atklāties jau iepriekš zināmajai patiesībai, dodot labāku tās izpratni.

Cilvēki varētu uzdot jautājumu, kādēļ Dievs aicina kādu, kas ir tik ierobežota un necienīga, galīgi neieinteresēta un nezinoša Baznīcas jautājumos? Tā, kura nekad nav tiekusies pēc Dieva, tiek aicināta saņemt „atgādinājumu par Viņa Vārdu”? Vai priesteri un teologi nav aicināti uz to pašu? Jā, es domāju, ka viņi patiešām ir aicināti uz to, un es nekad neesmu vēlējusies sacensties ar priesteriem un teologiem, kurus Dievs ir aicinājis veikt savu pienākumu. Un tomēr es ticu, ka Dievs mani ir aicinājis – ļoti negaidīti un tieši.

Pavisam nesen es uzzināju, ka Otrais Vatikāna koncils ir atzīmējis, cik svarīgi lajiem ir līdzdarboties Labās Vēsts izplatīšanā caur dažādām dāvanām, ar kurām Dievs apdāvina Savu Baznīcu. Baznīcas dokumentā „Lumen Gentium” koncils nepārprotami deklarē, ka laji ir līdzdalīgi Kristus pravietiskajā kalpošanā. Kristus „piepilda savu pravietisko kalpošanu ne vien ar hierarhijas, bet arī ar laju starpniecību. Šīs abas kārtas Viņš vienlīdz ir darījis par lieciniecēm, dodams tām izpratni par ticību (lat. sensus fidei) un vārda žēlastību” (LG 35). Tādēļ ikvienam lajam, saskaņā ar viņam vai viņai doto Dieva dāvanu, ir jāveic sava daļa kalpošanā Evaņģēlijam. Caur šīm dāvanām viņš vai viņa reizē ir liecinieki un arī pašas Baznīcas misijas dzīvie instrumenti „saskaņā ar Kristus piešķirto ticības mēru”.

Viskļasiskāajos katoliskās fundamentālteoloģijas darbos ir minēta atšķirība starp Atklāsmi kā pārdomu konceptu (Atklāsmi ar lielo burtu) un atklāsmi kā pieredzes jēdzienu (atklāsmi ar mazo burtu, kura bieži vien tiek minēta kā „atklāsmes”). Runājot par manu pazemīgo pieredzi kā par „atklāsmi”, es to novērtēju kā atklāsmi ar mazo burtu, tā ir atklāsmē, kas izriet no manas personiskās pieredzes.

Es par savu pieredzi nerunāju kā par atklāsmi no doktrinālā viedokļa un nekādā veidā nevēlos sacensties ar Atklāsmi. Tāpat kā jebkura cita „privātā atklāsmē” vai „pravietiskas atklāsmes”, arī manējā neienes neko jaunu Ticības Mantojumā. Patiesībā ir pretēji – man dotais Dieva aicinājums skaidri norāda uz Ticības Pamatos likto patiesības pilnību, lai palīdzētu mums dziļāk izprast un dzīvot saskaņā ar šo patiesību.

Otrā Vatikāna koncila konstitūcija „Dei Verbum” ir skaidri atklājusi, ka vispārzināmā Atklāsmē ir pilnīga un noslēgta, un, ka „nav vairs jāgaida nekāda jauna publiska atklāsmē pirms mūsu Kunga Jēzus Kristus parādīšanās godībā” (Dei Verbum 4). No otras puses – „Dei Verbum” tiek uzsvērts, ka Dieva tautai nemitīgi ir jāpadziļina šīs patiesības izpratne un novērtējums:

„Tradīcija, kas nāk no apustuļiem, Baznīcā attīstās ar Svētā Gara palīdzību. Pieaug atskārsmē par notikumiem un vārdiem, kas pāriet. Tā atnāk dažādos veidos – gan ar ticīgo kontemplāciju un studijām, kuri šīs lietas apcer savā sirdī (sal. Lk 2, 19 un 51), gan ar garīgo lietu iekšējo izpratni, ko ticīgie piedzīvo. Tā atnāk arī caur to cilvēku sludināšanu, kuri līdz ar bīskapa pēctecību saņēmuši drošu patiesības harizmu. Tādā veidā Baznīca gadsimtu gaitā nemitīgi tiecas uz dievišķās patiesības pārbagātību, līdz brīdim, kad tajā visbeidzot būs piepildījušies Dieva vārdi.” (Dei Verbum 8)

Runājot par attiecību starp kristiešiem piemītošajām pravieša dāvanām un Atklāsni, Viņa Eminence kardināls Jozefs Ratzingers ļoti skaidri norādīja, ka tēze par to, ka pravietojumiem jānoslēdzas līdz ar Kristus Atklāsni, dod iemeslu ļoti daudziem pārpratumiem. Viņš savu attieksmi ir atklājis kādā intervijā par kristīgās pravietošanas tēmu un komentārā, ko ir sniedzis attiecībā uz trešā Fatimas noslēpuma atklāšanu. Es atļaušos citēt viņa intervijā teiktos vārdus:

„Atklāsme savā būtībā ir pats Dievs, Kurš atdod Sevi mums, Kurš kopā ar mums veido vēsturi un Kurš atkal mūs apvieno, pulcinādams visus kopā. Tā ir satikšanās atklāsme, kurai neizbēgami ir sava komunikatīvā dimensija un kognitīvā struktūra, un šajā saskarsmē noteikti ir ietverta prasība pazīt Atklāsmes patiesību. Atklāsme kā tāda savu mērķi ir sasniegusi Kristū. Savos skaistajos vārdos svētais Jānis no Krusta to izteica tā: kad Dievs ir runājis personīgi, tur nekas vairāk nav piebilstams. Nav vairāk nekā, ko mēs varētu pateikt par Logosu. Viņš ir mūsu vidū vispilnīgākajā veidā, un Dievam nav nekā lielāka, ko mums dot vai pateikt, kā Viņš Pats. Tomēr šī Dieva pilnība, Kura sevi atdod iemiesotajā Vārdā, nozīmē arī to, ka mums ir jāturpina iedziļināties šajā Noslēpumā. Šī vajadzība izpētīt un iedziļināties mums liek atgriezties pie cerības jēdziena. Kristus atnākšana ir aizsākums zināšanām, kuras vienmēr būs jāpadziļina, un tā liek mums pakāpeniski atklāt to, kas mums tiek dots iemiesotajā Vārdā. Tādējādi cilvēkam ir ticis pavērts jauns ceļš, kurš to ievestu pilnīgā patiesībā – Jēzus šos vārdus izsaka Jāņa evaņģēlijā, runājot par Svētā Gara atnākšanu. Es domāju, ka Jēzus atvadu runas pneimatoloģiskā kristoloģija ir ļoti svarīga attiecībā uz doto tēmu, jo tajā Kristus paskaidro, ka Viņa atnākšana miesā ir bijis tikai pirmais solis. Patiesā atnākšana notiks tad, kad Kristus vairs nebūs piesaistīts miesai vai arī kādai noteiktai vietai, t.i. ierobežots telpā, bet gan tad, kad Viņš nāks pie mums visiem Garā kā Augšāmcēlušais, lai ieiešana patiesībā dotu arvien lielāku dziļumu un pamatīgumu. Man šķiet pilnīgi skaidrs, ka tās pašas pneimatoloģiskās kristoloģijas noteiktajā Baznīcas laikā, t.i. laikā, kad Kristus nāk pie mums Garā, pravietiskais elements, kurš ir arī cerības un aicinājuma sastāvdaļa, Baznīcā nedrīkst tā vienkārši pietrūkt vai arī ļaut tam izzust.” (30 Giorni, 1999. gada janvāris)

Tāpat es nekādā veidā nepretendēju, ka manis rakstītais pietuvotos Svēto Rakstu statusam vai autoritātei. Svēto Rakstu iedvesma ir nemaldīga. Es pazemīgi ticu, ka Kungs ir mani aizskāris un aicinājis būt kopā ar Viņu, tieši iedarbodamies uz manu dvēseli un būdams klātesošs vēstījumu pierakstīšanas laikā, tomēr par šo iedvesmu nevarētu tikt runāts tādā pašā nozīmē kā par iedvesmu, kas ir iedvesmojusi Svētos Rakstus, tāpēc manis rakstītais nepretendē uz nemaldīgumu, taču tas arī nenozīmē, ka šajos vēstījumos vajadzētu būt doktrinālām kļūdām, un es esmu pārliecināta, ka tādu tur nav.

Tēvs Marija Eugēnijs savā grāmatā „Es esmu Baznīcas meita” mums atgādina, kā Dievs Pats spēj piemēroties dvēselei:

„Dieva tiešā iedarbība, kura tādā veidā sakņojas cilvēciskumā un to izmanto, brīnišķīgā veidā piemērojas dvēseles psiholoģiskajai dzīvei. Ir jāuzsver, ka šī Dieva spēja piemēroties ir viena no svarīgām Viņa tiešās iedarbības rakstura iezīmēm. Dievs, Kurš, vēlēdamies dot mums Savu gaismu, piekrīt runāt cilvēcisko zīmju valodā, izrāda mums tik lielu labvēlību, ka, izvēloties šīs zīmes, piemērojas mūsu temperamentam un mūsu īpašajām vajadzībām. To Viņš dara, lai būtu pilnīgi pārliecināts, ka spēš mūs aizsniegt. Ticību, kas ir saglabājusi savu šķīstību un vienkāršību, Dievs uzrunās ārēju spožu zīmju valodā – šis veids būs piemērots, lai aizkustinātu un atdzīvinātu šāda veida ticību. Ticībai,

kura racionālisma ietekmē ir kļuvusi piesardzīga un kritiska, Dievs lieto intelektuālāku valodu.”³

Kardināls Ratzingers sacīja: „...spēja noskaņot sevi kā iekšējā kontakta ar Dievu vārdu un tēlu pat autentiska misticisma gadījumā vienmēr ir atkarīga no cilvēka dvēseles iespējām un ierobežojumiem”.

Es tādā veidā Dieva Vārdu piedzīvoju bez piepūles, tas ir – necenšoties sevi kaut kādā veidā piespiest to dzirdēt, tas vienkārši nāk. Proti – šīs iedvesmas (iekšējos vārdus) es saņemu divos veidos. Es gan vēlētos, lai jūs vērstu uzmanību tam, ka es nepretendēju, ka pilnībā spētu izklāstīt šo fenomenu, es nespēju arī izskaidrot, kā Dievs darbojas šādā veidā. Tālāk sekojošais izskaidrojums ir labākais, ko spēju jums sniegt:

1. Caur iekšējiem vārdiem – proti, lokūcijām. Vārdi, kurus iekšēji uztveru, ir reāli, es tos saprotu pat skaidrāk, nekā tad, ja tos būtu dzirdējusi ar ausīm. Šajā gadījumā viens vienīgs vārds var sevī ietvert ļoti daudzas nozīmes, tā ka saprāts nespēj to ātri izteikt cilvēciskā valodā. Dievišķais vārds vai norādījums, kas tiek doti manai pamācīšanai, nelīdzinās skolas mācībai, kura, varbūt ierobežotā laika dēļ, nevar tikt izskaidrota pilnībā vienā reizē, vai arī cilvēciskā vājuma dēļ varētu tikt aizmirsta vai pat nesaprasta. Dievišķā pamācība vai vārds tiek doti īsā laika sprīdī un tik spēcīgi tiek iegravēti atmiņā, ka tos aizmirst būtu grūti. Gaisma, ko tie izstaro, ir tik bezgalīga, ka līdzinās visspilgtākajam gaismas avotam, kas izlej savu gaismu visapkārt, vienā mirklī iedodot jums zināšanu bagātību, kas ir daudz vairāk par pašu vārdu. Saņemtais vārds līdzinās plašai upei, kura sadalās nelielos strautiņos, kas aizved jūs dažādās vietās, tomēr vienmēr tie izplūst no vienas upes. Skolas piedāvātās mācības apgūšana man aizņemt daudzus mēnešus. Lai arī es šos iekšējos vārdus piedzīvoju ļoti spēcīgi, es vienlaikus apzinos, ka spēja tos pierakstīt un izteikt vārdos vēl arvien ir atkarīga no manām ierobežotajām valodas un izteiksmes spējām.

2. Otrais veids, kādā es saņemu Dieva vārdus, ir bez izsacītas runas – es tos saņemu kā sapratnes gaismu savā intelektā. Tas notiek tā, it kā Dievs Savu domu ieliktu manā prātā, un es tajā pašā mirklī zinu, ko Dievs grib vai vēlas pateikt. Tad man ir jāpieraksta šie „neizteiktie vēstījumi”, cik vien labi es to spēju, izvēloties pašai savus vārdus.

Dzīvojot šeit, Romā, es vēlāk uzzināju, ka līdzīgs vēstījumu pierakstīšanas veids ir bijis arī svētajai Brigitai no Zviedrijas.

Kādēļ Kungs ir izvēlējis šādu īpašu vēstījumu pierakstīšanas veidu, kura laikā viņš pat satver manu roku? Es patiešām to nezinu. Kad es reiz Viņam pajautāju, kāpēc, Viņš man atbildēja: „Tāpēc, ka Man patīk to darīt tādā veidā.” Tātad es nezinu, kā tas notiek. Tomēr es vēlos norādīt, ka tie teologi, kuri vienlaicīgi ir arī speciālisti grafoloģijas⁴ jomā, izpētījuši šos pierakstus, nodēvēja tos par „hieratiskiem”⁵, minot arī daudzas ļoti būtiskas atšķirības starp manu pierakstīšanas veidu un tā saukto „automātisko rakstu”. Vēlāk es uzzināju, ka tāda pazīstama mistiķe kā Terēze no Avilas arī dažkārt piedzīvoja, kā visu viņas miesu, bet dažkārt tikai kādas viņas ķermeņa daļas, pārņem aizgrābtība, ekstāze. Es domāju, ka šo, lai arī daudz mērenāko, ekstāzes formu varētu attiecināt arī uz manu roku, un paļaujos, ka Kungam, to darot, ir Savs nolūks.

2. Manas, pareizticīgās kristietes, attiecības ar Romas katolisko Baznīcu.

³ T. Marija Eugēnijs, ocd, „*Es esmu Baznīcas meita*”, Vol.II, Chicago, 1955. p. 283.

⁴ Psiholoģijas nozare, kas nosaka indivīda raksturzīmes ar rokraksta analīzes palīdzību. (*Tulk. piez.*)

⁵ Grieķu valodā *hieros* – sakrāli, pārdabiski. (*Tulk. piez.*)

Jūs piederat Pareizticīgo Baznīcai un bieži vien vēršaties pie šīs Baznīcas priesteriem un bīskapiem ar aicinājumu atzīt pāvestu un samierināties ar Romas Baznīcu. Šī iemesla dēļ diemžēl jūs netiekat pieņemta dažās jūsu ticības pārliecības zemēs. Kādēļ jūs esat uzņēmusies šo misiju? Kāda ir jūsu izpratne par Romas bīskapu, un kāda ir jūsu kristiešu vienotības nākotnes vīzija? Lasot jūsu darbus, dažkārt rodas iespaids, ka jūs „stāvat pāri” abām Baznīcām, nebūdamā saistīta ar nevienu no tām. Piemēram, šķiet, ka jūs saņemat svēto Komūniju gan katoliskajā, gan pareizticīgo Baznīcā, lai arī esat otrreiz precējusies. Kā jau iepriekš minēju, šīs piezīmes nav pret jums vērsta cenzūra, jo mums nav nekādas tiesības spriest par jūsu sirdsapziņu, tomēr jums ir jāapzinās, ka mēs raizējamies par katoļiem, kuri jums seko un kuri šādu attieksmi varētu iztulkot kā relatīvu, un būt kārdināti ignorēt viņu pašu Baznīcas pausto morāli un kārtību.

Kādēļ esmu uzņēmusies šo apvienošanas misiju

Es domāju, ka man nekad nepietiktu nedz drosmes, nedz dedzības vērsties pie Pareizticības un likt tai saprast, ka Kungs no viņiem sagaida izlīgumu ar citiem kristiešiem, ja es nebūtu piedzīvojusi mūsu Kunga klātbūtni, un es arī nespētu panest pret mani vērsto pretestību, kritiku un vajāšanas, kuras man ir nācies piedzīvot no viņu puses. Pirmsākumos, kad Kungs mani tikko bija uzrunājis, es biju pilnīgi apjukusi un baidījās, ka esmu tikusi maldināta. Šī neziņa un nedrošība noteikti bija vissmagākais krusts, jo līdz tam nekad nebiju dzirdējusi, ka arī mūsu laikmetā Dievs varētu runāt uz cilvēkiem, un man nebija neviena, kam es būtu varējusi lūgt padomu. Šī iemesla dēļ sākumā es centos tam pretoties, tomēr, tā kā, laikam ritot uz priekšu, es turpināju pieredzēt to pašu, manī nostiprinājās pārliecība, ka tas patiešām ir Dieva darbs, jo es tajā sāku saskatīt Dieva roku. Tādēļ arī es pārstāju baidīties no opozīcijas un kritikas, pilnīgi paļaudamās uz mūsu Kungu, ka, neskatoties uz maniem trūkumiem un ierobežotību, Viņš piepildīs manas nepilnības, un Viņa darbi vienmēr noslēgsies ar uzvaru.

Vēršanās pie pareizticīgo priesteriem, mūkiem un bīskapiem ar aicinājumu atzīt pāvestu un patiesi izlīgt ar Romas Baznīcu nav viegls uzdevums. Kā saka mūsu Kungs vienā no Saviem vēstījumiem – tas līdzinās peldēšanai pret ļoti spēcīgu straumi. Tomēr, redzot, cik ļoti Kungs cieš no mūsu šķelšanās, es nespēju atteikt Viņa lūgumam nest šo krustu. Tādēļ es pieņemu šo misiju, lai arī tā man ir likusi iet (un vēl arvien liek iet) cauri daudzām ugunīm.

Jūs vaicājat, kāpēc es esmu uzņēmusies šo misiju. Es atbildēju: tādēļ, ka Dievs mani uz to aicināja, es noticēju šim aicinājumam un Viņam atbildēju; tādēļ es vēlos darīt Dieva gribu. Vieni no pirmajiem Kristus vārdiem bija: „*Kurš nams ir svarīgāks – tavējais vai Manējais?*” Es atbildēju: „Tavs Nams, Kungs.” Viņš sacīja: „*Atdzīvini Manu Namu, izdaiļo Manu Namu un apvieno to.*”

Daļa no grieķu pareizticīgo Baznīcas hierarhijas mani pilnībā noraida vispirms tāpēc, ka viņi man netic,⁶ otrkārt tāpēc, ka esmu sieviete, un treškārt tāpēc, ka sievietei nevajadzētu runāt. Daži mūki ir aizdomu pilni pret mani, sakot, ka es, iespējams, esot pāvesta sūtītais un apmaksātais Trojas zirgs. Daži pat uzskata mani par uniāti. Daudzi nevēlas dzirdēt neko par izlīgšanu un ekumenismu. Viņi to uzskata par herēzi, ja es lūdzos kopā ar Romas katoļiem. Tieši šādu attieksmi viņi uzskata par „stāvēšanu pāri” abām Baznīcām

⁶ Lai arī 1997. gadā Trembelas kunga izdotajā grāmatā, kurā ir izklāstīta grieķu pareizticīgo Baznīcas doktrīna, 79. lapaspusē mēs lasām: „Atklāsmes var tikt definētas kā Dieva iniciatīvas darbs, ar kuru Viņš vēsta Savām saprātīgajām radībām par Savas eksistences noslēpumiem, Savu dabu un gribu saskaņā ar viņu ierobežotajām intelektuālajām spējām.”

un neiesaistīšanos nevienā no tām. Es visā pilnībā pakļaujos savai Baznīcai, tomēr tas nav nedz grēks, nedz herēze, ja es dzīvoju ekumēniski un lūdzos kopā ar citiem kristiešiem, lai veicinātu vienotību. Saskaņā ar mūsu Kunga vēstījumos teikto, vienotības atslēga ir pazemība un mīlestība, tomēr daudziem baznīcas cilvēkiem šīs atslēgas vēl nav. Daudzi grieķu pareizticīgo laji, bet arī hierarhija, sākot ar vienkāršu priesteri un beidzot ar mūku attālā klosterī, līdz pat šai dienai Romas katolisko Baznīcu dēvē par herētisku un bīstamu. Tā viņi ir mācīti ticēt jau kopš savas dzimšanas, un tas ir aplami. Un tomēr es ticu, ka, neskatoties uz viņu nelokāmību, viņi caur atgriešanos un Svētā Gara spēkā varētu mainīties un spētu noliekties; arī ticīgo lūgšanas šajā nodomā ir ļoti būtiskas. Kad mēs pulcējamies kopā, mēs lūdzam Dievu, lai Viņš pārmainītu sirdis.

Tomēr ir svarīgi saprast, ka viņi nav vienīgie, kuriem būtu jānoliecas. Ikvienam ir jāzemojas pazemībā un mīlestībā. Visu baznīcu ticīgajiem ir jāvēlas nomirt savam „es” un saviem sastingušajiem priekšstatiem, un tad, caur šo pazemību un paklausību patiesībai, viņos atmirdzēs Kristus klātbūtne. Es ticu, ka šāds pazemības akts izdzēsīs baznīcu agrākās un tagadējās kļūdas, un atnāks vienotība. Es nekad nezaudēju cerību tuvināties pareizticīgajiem, tādēļ vienmēr atgriežos pie viņiem un turpinu liecināt. Es liecinu, lai atgādinātu viņiem Kunga vārdus: „Lai viņi ir viens mūsos, kā Tu esi Manī un Es – Tevī, lai pasaule ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis” (Jņ 17, 21). Tādēļ, neskatoties uz šķēršļiem, Atēnās un Rodas salā ir tikušas izveidotas dažas lūgšanu grupas, kurās dalību ņem arī pareizticīgo priesteri. Šīs lūgšanu sapulces aizsākas ar Rožukroņa lūgšanu, kurai seko arī citas lūgšanas. Šis, kā jau augstāk minēju, nav vienīgais iemesls, kādēļ pareizticīgo hierarhija mani noraida, tomēr Kungs man ir dāvājis arī pietiekami daudz draugu pareizticīgo garīdzniecības vidū.

Romas bīskaps

Kungs man dāvāja iekšēju redzējumu, kurā parādīja trīs metāla stienus, kas simbolizē trīs galvenās kristīgās baznīcas – katoļus, pareizticīgos un protestantus. Šajā redzējumā Kungs viņus aicina salikt kopā savas galvas – lai tas varētu notikt, viņiem šīs galvas ir jānoliec. Šis redzējums vēsta par to, pēc kādas attieksmes Kungs ir ilgojies kopš mirkļa, kad Viņš lūdza Tēvu, „lai viņi visi būtu viens”. Šī „Patiesas dzīves Dievā” vēstījumu daļa nepretendē uz to, ka atklāj vienotību tās ontoloģiskajā līmenī, tā nenorāda, ka nevajadzētu būt atšķirībām tajā, kādā mērā dažādas kristiešu grupas ir saglabājušas to patiesību, ko Kristus atstāja Savai baznīcai. Es nesludinu, ka šim aicinājumam uz pazemību kristiešu brāļu vidū būtu jāietver pankristīga pieeja vienotībai, un, ka vienotībai vajadzētu tikt veicinātai, tirgojoties ar patiesību (kas līdzinātos tirdzniecībai, pārdošanai un pirkšanai), tādējādi nonivelējot vai arī relativizējot patiesības nozīmi. Tieši pretēji – bieži es esmu runājusi par to, cik svarīgi ir palikt uzticīgam patiesībai. Pāri par to – vēstījumi nav nekas cits kā vien aicinājums dzīvot Evaņģēlija patiesību vienīgajā Kristus Atklāsmē – šo atziņu es minēju jau iepriekš. Vēstījumos ir daudz brīdinājumu nepieņemt pretēju attieksmi – nepatiess ekumēnisms pat tiek attēlots kā Trojas zirgs, kurš padara nedzīvu Kristus tēlu:

„Šie tirgoņi Manā vietā cenšas jūs piespiest godāt raibās krāsās izmālēto statuju un tai sekot, bet tas neesmu Es! Cilvēciskā samaitātība ir izgudrojusi šo attēlu, lai sagrautu priekšstatu par Manu Svētumu un Dievišķību; tas ir viltus ekumenisms un izaicinājums visam, kas ir svēts. Es ciešu no šo tirgotāju grēkiem.” (22.10.1999)

Daudzi no vēstījumiem, kuros tiek runāts par vienotību, satur šos divus svarīgos ekumēnisma aspektus: no vienas puses – garīgu attieksmi, kurā būtu pazemība un mīlestība pret citiem kristiešiem, bet no otras – bezkompromisa Kristus patiesības

meklējumi. Šāds piemērs varētu būt kāda vēstījuma daļa, kurā par vienotības audumu runā Jaunava Marija:

„Dieva Valstība nav tikai jūsu lūpu vārdi, bet gan sirds mīlestība, vienotība, miers un ticība. Kunga Baznīca tiek vienota jūsu sirdīs. Vienotības Atslēgas ir Mīlestība un Pazemība. Jēzus nekad nav jūs mudinājis uz šķelšanos, Viņš nav gribējis, lai Viņa Baznīca sadalītos.” (23.09.1991)

Tālāk šajā pašā vēstījumā Jēzus runā par patiesību: „Vienmēr līdz nāvei aizstāvi patiesību. Dažkārt tev tiks nodarīts ļaunums, tomēr Es to pieļaušu tikai tādā mērā, lai saglabātu tavu dvēseli tīru un pakļāvīgu.” (atkārtoti - 05.06.1992, 25.09.1997, 22.06.1998, u.c.)

Man ir bijušas vairākas tikšanās Savienotajās Valstīs, Holandē un jo īpaši Šveicē ar to katoliskās Baznīcas garīdzniecības daļu, kura ir ļoti liberāla un naidīgi noskaņota pret pāvestu. Man ir nācies aizstāvēt Pētera Sēdekli, un es viņiem to izskaidroju, cik labi vien spēju. Izmantojot pārliecinošus Kristus vēstījumus, es parādīju, cik ļoti liels sajukums valda viņu prātos. Tikšanās noslēgumā daudzi no šiem priesteriem nāca, lai pateiktu, cik ļoti viņi novērtē šos skaidrojumus. Tomēr viņu vidū bija viens vai divi cilvēki, kuri nepiekrita man, sakot, ka es esmu katoliskāka par pašiem katoļiem ... Lai arī daudzi vēstījumi aicina uz vienotību starp baznīcām, to vidū ir diezgan daudz tādu, kas ir uzrakstīti īpaši tai katoļu garīdzniecības daļai, kura ir sadumpojusies pret pāvestu, šie vēstījumi ir aicinājums uz uzticību. Lūk, viens no šādiem piemēriem:

„Es, Kungs, nevēlos, lai Manā Baznīcā būtu jebkāda šķelšanās. Manis dēļ jūs apvienosieties un Manā Vārdā mīlēsiēt Mani, sekosiet Man un liecināsiēt par Mani, jūs mīlēsiēt cits citu tā, kā Es jūs mīlu. Jūs apvienosieties un kļūsiēt par vienu ganāmpulku ar vienu Ganu.⁷ Kā jūs zināt, Es esmu izvēlējis Pēteri, Es esmu viņam devis autoritāti. Kā jūs visi zināt, Es viņam esmu devis Debesu Valstības atslēgas un licis viņam pabarot un rūpēties par Manām avīm un jēriem.⁸ Šī autoritāte ir Manis dota, un Es nekad neesmu vēlējis, lai jūs pārgrozītu Manu Gribu.” (19.03.1989)

Kāds cits vēstījums, kurā tiek runāts par vienotības nākotni, šo domu izsaka vēl skaidrāk: *„Es likšu Pētera rokās dzelzs scepteri, ar ko tas ganīs Manas Avis. Tiem, kuri vēl arvien nesaprot, kāpēc viņiem ir vajadzīgs vadītājs, Es vēlos pavaicāt: „Vai jūs kādreiz esat redzējuši ganāmpulku, kuram nebūtu gana?”*

Es esmu jūsu Debesu Gans, bet līdz Savai Atnākšanai Savus jērus Es esmu uzticējis Pēterim, Es viņam esmu uzticējis atbildību – kam gan visi šie tukšie strīdi? Un visiem tiem, kuri vēl nepazīst Manus vārdus, Es saku: lasiet tos Rakstos, Mana mācekļa Jāņa liecībā.⁹ Tad Es apvienošu Savu Baznīcu un apņemušu jūs visus Savām Rokām kā vienu ganāmpulku. Patlaban jūs visi esat izklīduši, izveidojot pārāk daudz kopienu un sašķeldamies dažādās grupās. Jūs esat saplosījuši Manu Miesu, un TĀ NEDRĪKST BŪT. Es jūs visus apvienošu.” (16.05.1988)

Citi vēstījumi runā par pāvestu kā par Kristus vai arī Baznīcas Vikāru. Lūk, viens no piemēriem:

„Lūdzieties par visu Baznīcu. Esiet Manas Baznīcas vīraks – ar to Es vēlos pateikt, lai jūs lūgtos par visiem tiem, kas sludina Manu Vārdu – sākot ar Vikāru, kurš pārstāv Mani, līdz apustuļiem un mūsdienu praviešiem, sākot ar priesteriem un klostera ļaudīm, līdz pat

⁷ Pāvestu.

⁸ Jņ 21, 15 - 17

⁹ Jņ 21, 15 - 17

lajiem. *Lūdzieties, lai viņi saprastu, ka jūs visi, Manis pieminētie, kopā veidojat Vienu Miesu, Manu Miesu.*” (10.01.1990) Vēl atsaucies uz šo vēstījumu ir minamas: 01.06.1989, 02.03.1990, 10.10.1990, 18.03.1991, 20.04.1993, 20.12.1993, 15.04.1996, 22.10.1996, 20.12.1996).

Vēstījumos nav minēts, kā Pētera loma būtu saistāma ar dažādu patriarhātu lomām, tādēļ man šajā jautājumā nav ko teikt. Tomēr es zinu, ka enciklikā „*Ut unum sint*” pāvests pats paver šāda veida diskusiju:

„Ir nozīmīgi un iedrošinoši, ka Romas bīskapa primāta jautājums šobrīd ir kļuvis par tieša, resp., sagaidāma pētījuma priekšmetu, un, nozīmīgi un cerīgi ir arī, ka šis jautājums kā būtisks temats ir pārstāvēts ne tikai Katoliskās Baznīcas sarunās ar ārējām baznīcām un baznīcu kopienām, bet arī plašāk ekumēniskajā kustībā kopumā. Nesen Baznīcu ekumēniskās padomes komisijas „Ticība un Satversme” Santjago de Kompostelā notikušās Piektās Vispasaules sanāksmes dalībnieki ieteica, lai sanāksme „*dotu ierosmi kristīgās vienotības jautājumu jaunai izpētei*”. Pēc gadsimtiem ilgušām sīvām polemikām pārējās baznīcas un baznīcu kopienas arvien vairāk ar jaunu skatījumu raugās uz šo kalpošanu vienotībai.”¹⁰

Šī pati enciklika apstiprina Austrumu un Rietumu Baznīcu vajadzību atkalapvienoties, vienlaikus pieļaujot atšķirības starp divām kopienām, kuras ir pilnā kopībā:

„To visu ņemot vērā, Katoliskā Baznīca vēlas tikai pilnīgu vienotību starp Austrumiem un Rietumiem. Tā iedvesmojas no pirmā gadu tūkstoša pieredzes. Tai pat laikā atšķirīgas ‘baznīcas dzīves pieredzes veidošanās (...) kristiešiem nebija nekāds šķērslis, kas ļāva savstarpējās attiecībās gūt pārliecību, ka tie katrā baznīcā var justies kā mājās, jo visās brīnišķīgā valodu un melodiju daudzveidībā augšup cēlās slavas dziesma vienīgajam Tēvam caur Kristu un Svēto Garu; visi pulcējās, lai svinētu Euharistiju, kas ir kopības sirds un paraugs ne tikai attiecībā un garīgumu vai tikumisko dzīvi, bet arī uz Baznīcas struktūru tās dienestu un amatu daudzveidībā bīskapa kā apustuļa pēcteča virsvadībā. Pirmie koncili ir spilgts apliecinājums joprojām pastāvošajai vienotībai daudzveidībā.”¹¹

Lai arī vēstījumi nerunā par to, kādai ir jābūt apvienotās Rietumu un Austrumu baznīcas struktūrai, tomēr tajos daudzkārtīgi ir norādīts uz Austrumu baznīcas nozīmi. Tādējādi nelokāmi uzsvērtajai Pētera lomas nozīmei vēlākajos vēstījumos blakus tiek likta atklāsme par to, ka garīgā atjaunotne varētu dzimt arī Austrumu Baznīcas iespaidā. Tādējādi kļūst daudz skaidrāks, kādēļ Kristus Miesai vajadzētu elpot ar abām plaušām – gan ar rietumu, gan austrumu Baznīcas klātbūtni:

„*Tu, Rietumu nams, tu Mana Gara Gaismā esi sapratis, ka ķermenim pareizai elpošanai ir vajadzīgas abas plaušas, tu esi sapratis, ka Mana Miesa ar vienu plaušu ir nepilnīga. Lūdzies, lai Mans dzīvinošais Gars jūs apvieno, bet cik daudz vēl Man nāksies ciest, līdz tas notiks!*”¹² (27.11.1996)

Lūk, vēl kāds līdzīgs vēstījums:

„*Lūdzies, lai Austrumu un Rietumu nami savienotos kā divas lūgšanā kopā saliktas rokas – tās ir tik vienādas un skaistas, kad, savienotas lūgšanai, paceļas pretim debesīm. Lai šīs abas vienas Miesas rokas līdzdarbojas un dalās viena ar otru savās spējās un bagātībās... Lai šīs abas rokas kopīgi paceļ Mani augšup...*” (15.06.1995)

¹⁰ “*Ut unum sint*”, 89

¹¹ “*Ut unum sint*”, 61

¹² Vienlaikus es dzirdēju vārdus: „cik daudz mums ir jācieš!” „Mums” attiecās uz Jēzu un pāvestu Jāni Pāvilu II.

Kāds cits vēstījums runā par to, kāda būs Austrumu baznīcas loma abu namu apvienošanā, savienojot Kristus Miesu:

„Klausies un raksti: no Austrumu krasta atausīs godība. Tieši tādēļ Es saku Savam Rietumu Namam, lai tas vērs savas acis uz Austrumiem. Nelejiet rūgtuma pilnas asaras par Atkrišanu un jūsu Nama izpostīšanu, neļaujieties panikai, jo rīt jūs ēdīsiet pie viena galda kopā ar Manu Austrumu krasta atvasi – tas būs Mans Gars, Kurš jūs savedīs kopā. Vai neesat dzirdējuši, ka Austrumi un Rietumi būs vienota valstība? Vai neesat dzirdējuši, ka Es izlemšu par vienotu Lieldienu svinēšanas datumu?”¹³

Es izstiepšu Savu Roku un uz viena zižļa iegrebšu vārdus: Rietumu krasts, Pētera Nams, kā arī visi tie, kuri viņam ir uzticīgi. Tad uz otra zižļa Es iegrebšu: Austrumu krasts, Pāvila Nams, līdz ar viņu arī visi viņam uzticīgie. Kad abu Namu iedzīvotāji Man vaicās, ko Es ar to domāju, Es tiem atbildēju: „Es paņēmu zizli, uz kura es iegrebu Pāvila un viņam uzticīgo vārdus, un pēc tam es paņēmu arī zizli ar Pētera un viņam uzticamo vārdiem, un Es tos abus darīšu par vienu. Es tos darīšu par vienu un turēšu arī kā vienu vienīgu – tie tiks sasaistīti kopā ar Manu Jauno Vārdu, un tas kļūs par tiltu starp Austrumiem un Rietumiem. Mans svētais Vārds sasaistīs tiltu, un jūs, iedami pa to viens pie otra, varēsiet savā starpā dalīties ar to, kas jums pieder. Šīs abas puses vairs nedarbosies atsevišķi, bet gan kopā, un Es valdīšu pār viņiem.

Manis iecerētais piepildīsies. Tiem, kas tev saka, ka šīs zīmes nav no Manis, tu, meitiņ, pasaki: „nebīstieties; vai neesat dzirdējuši, ka Viņš ir gan Svētņīca, gan klupšanas akmens? Ka Viņš ir Klints, kas var sagraut abus Namus, bet kura spēj arī tos uzcelt atpakaļ kā vienu vienīgu Namu?” (24.10.1994)

Vēlreiz vēlētos pasvītrot, ka šis vēstījums nekādā veidā neapšaubā Pētera lomu un autoritāti. Tas ļoti skaidri parāda, cik svarīgi ir apvienoties Kristus Miesas austrumu un rietumu daļām, lai Pasaule spētu ieticēt.

Kristiešu vienotības nākotne

Lai arī vēstījumi apstiprina Pētera, Romas bīskapa primātu, kurš ir bijis pazīstams gan pareizticīgajā, gan katoliskajā Tradīcijā, tajos netiek runāts par jurisdikcijas jautājumiem. Es domāju, ka neesmu tikusi aicināta to darīt un tādēļ atturos no jebkādam šāda veida diskusijām.

Es esmu tikusi aicināta apstiprināt pāvesta nozīmi un aizstāvēt viņa Krēslu no visiem tiem, kur viņam nepaklausa vai arī ir pret viņu sadumpojušies. Vienlaikus es esmu tikusi aicināta iedvesmot un stiprināt iekšējas vienotības struktūras izveidi. Mana pamatnostādne kristiešu vienotības jautājumā ir: vienotība caur garīgumu. Vēstījumi ir aicinājums gan uz iekšēju, gan ārēju vienotību – tie ir aicinājums stiprināt vienotības garīgo dinamismu gan dažādu baznīcu iekšienē, gan starp tām.

Es nezinu, kāda būs apvienotās Baznīcas struktūra – Kungs nav mani izvēlējis, lai es par to runātu, nedz arī devis man kādu izpratnes gaismu attiecībā uz šo jautājumu, tomēr es ticu, ka šī vienotība dzims caur garīgumu. Man arī šķiet, ka dažādu ekumēnisko tikšanos laikā man ir tikusi dāvāta iespēja jau tagad nobaudīt nākotnes vienotības žēlastību.

Piemēram, 2000. gada martā Kungs mūsu lūgšanu grupām atļāva sapulcēties Viņa dzimšanas vietā Betlēmē. Kopā bijām 450 ļaužu no tuvienes un tālienes – 55 valstu un 12 dažādu baznīcu pārstāvji pulcējās uz starptautisku lūgšanu tikšanos par mieru un

¹³ Es sapratu, ka Kristu atsaucas uz vēstījumiem par vienotību, kuros izskan aicinājums noteikt vienotu Lieldienu svinēšanas datumu. Šķiet, ka vienīgi tas varētu Viņu apmierināt un piepildītu Viņa ilgas pēc vienotības. Kristus apsola, ka, mums vienojoties par Lieldienu datumu, Viņš izdarīs pārējo.

vienotību. Mēs pulcējamies kopā kā viena ģimene. Kopā ar mums bija arī 75 garīdzniecības pārstāvji no minētajām 12 baznīcām, un, uzzinājuši par tikšanos, mums piepulcējās arī Svētajā Zemē kalpojošie garīdzniecības pārstāvji. Šī ekumēniskā notikuma koordinatori bija jūdi un palestīnieši, kurus bija aizskāruši „Patiesas dzīves Dievā” vēstījumi. Viņi ticēja pestīšanai Kristū un pestīšanas plānam, kādu Dievs ir paredzējis mūsu dienām, tādēļ labprātīgi bija uzņēmušies šī pasākuma organizēšanu. Tiem, kuri zina, kā mūsdienās jūdi un palestīnieši karo savā starpā, šī izlīgšana var kalpot par Svētā Gara spēka apliecinājumu – Viņš savienoja šīs divas tautas, lai tās kopīgi veidotu pasākumu, kurš bija vēltīts izlīgumam starp sašķeltajiem kristiešiem. Kā ir teikts Rakstos: „Bet taisnības auglis mierā top sēts tiem, kas mieru tur.” (Jēk 3, 18)

Mēs piedzīvojam un baudījām to vienotību, kāda reiz valdīs kristiešu vidū. Dažādu baznīcu garīdznieki runāja par vienotību – viņu runās bija jaušama vienprātība, tās izskanēja tā, it kā būtu teiktas vienā balsī. Klausoties šajās runās, mēs visi izjutām dziļas ilgas pēc vienotības. Mēs redzējām un bijām liecinieki tām slāpēm pēc vienotības, kādas izjūt gan laji, gan garīdznieki. Vienlaikus mēs izjutām arī to, cik dziļas brūces mūsu sašķeltība bija cirtusi Kristus Mistiskajai Miesai.

Vairākums no mums ir noguruši no šīs šķelšanās, jo tā nav saskaņā ar mūsu Kunga Mīlestības likumu. Kristus, redzēdams mūsu sašķeltību, ir noguris vēl vairāk. Visu šo kopā sapulcināto tautu ovācijas un prieka saucieni, kas pavadīja aicinājumus uz pilnīgu vienotību starp kristiešiem, atklāja, ka šķelšanās ir ne tikai grēks, bet arī negatīva liecība. Un tomēr vislielākais grēks pret vienotību ir tas, ka baznīcām nav noteikts vienots Lieldienu svinēšanas datums. Cik brīnišķīgi būs visiem vienā dienā un vienā balsī saukt: „Christos Anesti”! Mēs visi lūdzam: „Tavs prāts lai notiek kā Debesīs, tā arī virs zemes...” Jēzus Kristus mūs visus ir apvienojis Savās Asinīs – kā gan kāds var uzdrošināties noraidīt šo vienotību? „Jo Viņš ir mūsu miers: Viņš abus ir darījis par vienu un noārdījis starpsienu, kas mūs šķīra, proti, ienaidu. Atceldams pats Savā Miesā bauslību ar viņas daudzajiem priekšrakstiem, lai Savā personā abus pārradītu par vienu jaunu cilvēku un nodibinātu mieru” (Ef 2, 14 – 15). Kā gan mēs varam sacīt „nē” Dievam, ja Viņš vēlas mūs apvienot? Vai tas būtu tādēļ, ka mūsu sirdis ir nocietinātas? Vai mēs esam aizmirsuši Svētā tēva vārdus, kad viņš sacīja: „Tas, kas mūs vieno, ir daudz pārāks par to, kas mūs šķir”? Tātad – mums vajadzētu pievērsties vienojošajiem elementiem un ar to palīdzību nolīdzinātu ceļu uz pilnīgu vienotību.

Svētā Euharistija un līdzdalība tajā

Katoliskās Baznīcas katehisms, atsaucoties uz svētā Augustīna teikto, par Euraristiju raksta šādi:

„Šī noslēpuma diženuma priekšā svētais Augustīns izsaucas: „Ak, dievbijības sakraments! Ak, vienības zīme! Ak, žēlsirdības saite!” Tāpēc jo sāpīgāka ir šķelšanās Baznīcā, kas atrauj no kopējās līdzdalības Kunga galdā, un, jo neatliekamākas ir lūgšanas Kungam, lai atgriežas tās dienas, kad visi, kas ticēja uz Viņu, bija pilnīgā vienībā.” (KBK 1398)

Kungs mūs steidzina izlīgt un atkal apvienoties. Kāds labi pazīstams katoļu kardināls pavisam nesen vienam no maniem draugiem, Ņujorkas pareizticīgo priesterim, sacīja – un šī ir arī mana pārlicība – ka vienotībai starp katoļiem un pareizticīgajiem ap vienu Kunga galdu ir jābūt iespējamai, jo īstenībā mums ir tie paši sakramenti un tā pati ticība, lai gan ietērpta atšķirīgās ticības un pielūgšanas izpausmēs. No mūsu Kunga dedzīgās mīlestības es esmu piedzīvojusi, cik dziļas ir Viņa ilgas pēc pilnīgas Viņa Miesas

vienotības, un esmu pārliecināta, ka Viņam ļoti sāp mūsu mīlestības un komūnijas trūkums. Tādēļ man nav lielāku ilgu par tām, kā redzēt Viņa Miesu atkal vienotu, un es esmu pārliecināta, ka mums, kristiešiem, ja mēs tiešām mīlam Jēzu Kristu, ir jādara viss, kas ir mūsu spēkos, lai panāktu savstarpēju atsevišķo Kristus Miesas locekļu izlīgumu.

Tai pašā laikā es arī apzinos, ka šī vienotība nenāks viegli, bet gan būs brīnums, mūsu Kunga dāvana. Lai arī mums ir jādara viss, ko spējam, lai veicinātu šo vienotību, Viņš mums ir apsoliļjis dot šo vienotību, kas būs Svētā Gara darbs. Kā es reiz, 1992. gadā, sacīju – tā nāks tikpat negaidīti kā Berlīnes mūra krišana: „*Žēlsirdība un Taisnība patlaban darbojas ar tādiem brīnumiem, kādi vēl nekad agrāk, daudzu paaudžu laikā nav notikuši... Vienotība nolaidīsies pār jums kā Rīta ausma, un nāks tikpat pēkšņi kā komunisma krišana. Tā nāks no Dieva, un jūsu tautas to nosauks par Lielo Brīnumu un jūsu vēstures Svēto Dienu.*” (10.01.1990)

Kristus Baznīca ir viena tajā nozīmē, ka Kristus ir tikai viens vienīgs un Viņam ir tikai viena Svēta Miesa. Sašķēlušies ir baznīcas cilvēki. Ja kristieši spēj pārvarēt to, kas viņus šķir, ja viņi spēj pārvarēt tos šķēršļus, kuri, saskaņā ar Rakstiem, ir pretēji pielūgsmes, mīlestības un ticības vienības piepildījumam, tad Tēvs uzklausīs Sava Dievišķā Dēla jau agrāk izteikto lūgšanu: „lai viņi ir viens Mūsos, kā Tu esi Manī un Es esmu Tevī, lai pasaule ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis” (Jņ 17, 21).

Šīs žēlastības gaidās es, cik vien labi spēju, cenšos ievērot pašreizējo lietu kārtību un esmu pārliecināta, ka neaizskarū nevienas baznīcas locekļu sirdsapziņu. Jautājumā, kuru man uzdevāt, ir rakstīts: „Lasot jūsu darbus, dažkārt rodas iespaids, ka jūs „stāvat pāri” abām Baznīcām, nebūdamā saistīta ar nevienu no tām ...” Rakstītajā darbā nav atrodams pamatojums iespaidam, ka es „stāvētu pāri” abām baznīcām, bet, kā jūs rakstāt – šo iespaidu drīzāk izraisa mana praktiskā darbība.

Kas attiecas uz manas ticības praksi – es esmu pareizticīgā un pilnībā piederu savai baznīcai. Ja vien tuvumā ir kāda pareizticīgā baznīca, es nekad neizlaidīšu svētdienas dievkalpojumu – tas tā var notikt vienīgi tad, ja šādas baznīcas nav, kā tas bija Dakā, Bangladešā, kur agrāk dzīvoju. Pirms pārceļšanās uz Romu, kur dzīvoju patlaban, 11 gadus es pavadīju Šveicē. Katru svētdienu es apmeklēju mūsu pareizticīgo baznīcu Lozannā – par to var liecināt gan vietējais grieķu priesteris, tēvs Aleksandrs Jossifidess, gan arī draudzes ticīgie. Baznīcu es apmeklēju regulāri, un nebiju tajā vienīgi tad, ja biju aizceļojusi. Manu ceļojumu laikā ārzemēs, kur man bija sastādīta noteikta programma un vajadzēja liecināt, dažkārt, tomēr vēlētos piebilst, ka samērā reti, gadījās, ka tajā vietā vietējie katoļu priesteri vai bīskapi bija paredzējuši publisku svēto Misi. Šajos gadījumos es paliku kopā ar pārējiem ticīgajiem, lai kopīgi piedalītos paredzētajā dievkalpojumā un saņemtu tajā arī Svēto Komūniju.

Šeit, Romā, es dzīvoju samērā tālu no centra un tātad arī no savas grieķu pareizticīgo baznīcas, kas atrodas Romas centrā. Trefontanē atrodas krievu pareizticīgo baznīca, kuru es apmeklēju, bet nesaprotu valodu. Tā kā pusi no laika pavadu ceļojot, tad dažreiz atļaujos saņemt Svēto Komūniju Madonna del Divino Amore svētnīcā, kura atrodas 3 kilometrus no manām mājām.

Es ticu, ka otrais Vatikāna koncils atļauj man rīkoties šādā veidā, jo, kā tiek atkārtots Katoliskās Baznīcas katehismā: „zināma vienotība *‘in sacris’* (svētajās lietās), tātad – Euharistijā, labvēlīgos apstākļos un ar Baznīcas priekšniecības piekrišanu ir ne tikai iespējama, bet arī ieteicama”. (KBK 1399)

Otrā Vatikāna koncila dekrētā „Orientarium Ecclesiarium” ir noteikts: „Labas gribas Austrumu kristieši, kuri ir atdalīti no katoliskās Baznīcas, kuri paši to labprātīgi lūdz un ir pareizi noskaņoti, var saņemt Izlīguma, Euharistijas un Slimnieku sakramentus...”

Katoliskais kanonisko likumu kodekss nosaka:

„Katoliskās baznīcas garīdznieki drīkst izdalīt Izlīguma, Euharistijas un Slimnieku sakramentus Austrumu baznīcu locekļiem, kuri nav pilnīgā vienotībā ar Katolisko baznīcu, ja viņi paši lūdz šādu iespēju un ir pareizi noskaņoti. Tas pats attiecas arī uz citu baznīcu locekļiem, kuri, saskaņā ar Apustuliskā Krēsla spriedumu, tajā, kas attiecas uz Sakramentiem, atrodas tādā pašā stāvoklī kā Austrumu baznīcas” (844, 3).

Šos apgalvojumus, atsaucoties uz „Orientalium Ecclesiarium”, savā enciklikā „Ut unum sint” turpina arī pāvests Jānis Pāvils II:

„No jau pastāvošās ticības kopības atkalapliecinājuma Koncils izdarīja derīgus pastorālus secinājumus ticīgo konkrētajai dzīvei un vienotības gara veicināšanai. Ievērojot pastāvošās ciešās sakramentālās saites starp Katolisko Baznīcu un Pareizticīgo baznīcām, dekrēts „Orientalium ecclesiarum” uzsvēra: „Dvēseles aprūpes prakse skaidri parāda (...), ka attiecībā uz aplūkojamajiem Austrumbaznīcu brāļiem jāņem vērā dažādi personiski apstākļi, kuros netiek aizskarta Baznīcas vienotība, nedz arī jābaidās par kaut kādām briesmām, bet gan akūta kļūst pestīšanas nepieciešamība un dvēseļu garīgā labklājība. Tādēļ Katoliskā Baznīca atkarībā no laika, vietas un personiskiem apstākļiem pagātnē un tagadnē ir bieži rīkojusies brīvāk un sniegusi visiem līdzekļus pestīšanai un savstarpējās kristīgās mīlestības apliecinājumu, piedaloties sakramentos un citās Baznīcas ceremonijās un lietās.”¹⁴

Kas attiecas uz baznīcām, kuras ir radušās Reformācijas rezultātā, šīs lietas ir nedaudz sarežģītākas. Daudzi, kuru saknes ir meklējamas protestantismā, lasot „Patiesas dzīves Dievā” vēstījumus, paši labprātīgi pāriet katolicismā – galvenokārt tas ir saistīts ar viņu vēlmi piedalīties Euharistijā. Jēzus Savos vēstījumos nerunā par protestantu sakramentu derīgumu, taču Viņš mudina protestantus atkal no jauna iemīlēt Jēzus Māti un atzīt Pētera lomu:

„Vassula, ir pienācis laiks apvienot Manu Baznīcu. Mīļotie, sanāciet atkal visi kopā, nāciet un atjaunojiet šīs senās drupas, atjaunojiet vecos pamatus, ko ir ielikušas Manas Rokas. Pagodiniet Manu Māti tā, kā to godīnu Es – Vārds, kurš tomēr viņu ciena pāri visam. Vai gan Es nevēlētos, ka jūs, kas esat pīšļi un putekļi, atzītu Viņu par Debesu Karalieni un Viņu godātu? Šodien Mani visvairāk skumdina tas, ka Mana radība tik maz apzinās Viņas nozīmi. Lielākajai daļai no Man uzticīgajiem, kuri nes Lutera vārdu, kā arī tiem, kuri ir norobežojušies pilnībā, ir jāatgriežas pie Pētera.” (22.12.1987)

Kādā citā vēstījumā Kristus norāj tos kristiešus, kuriem nav izdevies ieraudzīt Euharistijas noslēpuma lielumu, nedz arī Viņa Dievišķo Klātbūtni šajā noslēpumā:

”Tām baznīcām, kuru gani nav pieņēmuši Manu Euharistijas noslēpumu, Es saku: „nāciet pie prāta un dedzīgi Mani meklējiet, apvaldiet arī savu aizvainojumu pret Manu Māti. Lai ikviena cilts zina, ka Savu Miesu un Asinis Es esmu saņēmis no Savas Mātes. Jā, Mana Miesa nāk no Vissvētākās Jaunavas, no šķīstām asinīm. Lai ir svētīts Viņas vārds! Lai izglābtu visus šīs zemes pazemīgos, kuri Mani pieņem, un, lai dotu viņiem neiznīcīgo dzīvi, Es kļuvu Maize, lai Sevi atdotu jums. Komūnijā Es svētdaru visus, kuri Mani pieņem, Es tos dievišķoju, lai viņi kļūtu par miesu no Manas Miesas un par kauliem no Mana Kaula.(...) Caur Savu Dievišķību Es dievišķoju cilvēkus.

¹⁴ “Ut unum sint”, 58.

(...) tagad Mani apsūdz cilvēki. Baznīcas, kuras nespēj saprast Manu noslēpumu, atraida Tēru,¹⁵ Kurš var jūs apsegt un majestātiski izgreznot, Tēru, kurš spēj jūs pārveidot un dievišķot... Šodien Es atkal saucu no Debesīm: „brāļi, kādēļ jūs graužat Manu Dievišķību? Ja jūs apgalvojat, ka esat tie, kuri zināt, kas ir pareizi, tad kādēļ jūsu gars izlaupa Manu Baznīcu?(...) Es jūs aicinu svinēt svēto Misi un piedalīties Dievišķajā Noslēpumā tieši tā, kā Es to esmu iedibinājis (...) Viņi apliecina Manu varenību, pasludina Manu bijājamo spēku un dzied Man slavu, tie atzīst Manu Visvarenību un lielos brīnumus, tomēr tajā brīdī, kad ir jāatzīst Manas Dievišķības krāšņums un Mana Klātbūtne Euharistijā, Es tiem kļūstu par klupšanas akmeni.” (16.10.2000)

Gimenes stāvoklis

Tālāk, attiecībā uz to, ka es dažkārt pieņemu svēto Komūniju katoļu baznīcā, jūsu jautājumā var lasīt: „mēs raizējamies par katoļiem, kuri jums seko un kuri šādu attieksmi varētu iztulkot kā relatīvu, un būt kārdināti ignorēt viņu pašu Baznīcas pausto morāli un kārtību”. Ja iepriekš citētais kanonisko tiesību likums pierāda, ka es esmu pilnīgā saskaņā ar Katoliskās Baznīcas kanoniskajiem likumiem, tad es neredzu nekādu iemeslu, lai katoļu reaģētu relatīviski.

Es neatbalstu arī laulības šķiršanu un negrastos izplatīt katoļu vidū mācību, kas pieļautu iespēju atkārtoti stāties laulībā. Mana šķiršanās un otrreizējā civillaulība notika vēl pirms manas atgriešanās. Pēc savas atgriešanās, „Patiesas dzīves Dievā” vēstījumu gaismā es atklāju, ka mana laulības dzīve nebija sakārtota. Tomēr neviens, izņemot mani pašu, to nezināja - publiski to atzinu es pati. Es to atzinu, lai arī līdz tam neviens par to nebija zinājis. Saprazdama savu kļūmīgo situāciju, es vērsos pie savas baznīcas autoritātēm Lozannā, un pakāpeniski tā tika nokārtota saskaņā ar pareizticīgo baznīcā paredzētajiem laulību likumiem. Tas nozīmē, ka es esmu pareizticīgā kristiete, kas, kā ikviens pareizticīgais, dzīvo saskaņā ar savu Baznīcu un tās noteikumiem, un drīkst saņemt Euharistiju gan savā baznīcā, gan – pamatojoties uz augstāk minētajiem principiem – arī katoliskajā Baznīcā. Es nekādā ziņā neignorēju Katoliskās Baznīcas laulību noteikumus. Jūsu zināšanai es šim dokumentam pievienoju arī savu laulības apliecību.

3. jautājums. Terminoloģijas neskaidrības attiecībā uz Svētās Trīsvienības personām.

Kā bija minēts „Paziņojumā”, jūsu agrīnajos darbos bija kādas neskaidrības attiecībā uz Vissvētākās Trīsvienības Personām. Mēs esam pārliecināti, ka jūs piekristat savas Baznīcas mācībai. Vai jūs varētu mums palīdzēt precizēt šos izteikumus? Vai attiecībā uz ticības jautājumiem nebūtu lietderīgāk izmantot parastajos katehismos lietoto oficiālo terminoloģiju, lai tādējādi izvairītos no apjukuma radīšanas „Patiesas dzīves Dievā” lasītāju prātos?

Attiecībā uz šo jautājumu es centīšos paskaidrot pēc iespējas labāk, kādas dilemmas priekšā mani nostāda valodas ierobežotība. Vēlos atgādināt, ka neesmu teologs, kurš varētu izteikties ar tehniski pareiziem terminiem vai arī vārdus no augšienes saņemt oficiālā terminoloģijā. Ir skaidrs, ka mūsu Kungs ir izteicies tādā veidā, kādā es spēju Viņu saprast, un ir piemērojies man, lai mani aizsniegtu. Kungs nerunā uz mani arī, lietojot akadēmiskas teoloģijas terminus, un tā Viņš nerīkojās, arī būdams virs šīs zemes, kad sacīja: „Es un Tēvs – Mēs esam viens” (Jņ 10, 30). Tādā veidā nerunāja arī svētais Pāvils, kad viņš sacīja: „Kungs ir Gars” (2 Kor 3, 17). Lurdas Bernadeti Jaunava Marija uzrunāja vietējā dialektā, t.i., neliterārā franču valodā. Esmu dzirdējusi, ka pat Rakstos ir

¹⁵ Vārds, kas simbolizē Kristu.

pamanāma atšķirība starp svētā Lūkas izkopto grieķu valodu un svētā Marka izteiksmes vienkāršību. Kādā no saviem „Dialogiem” svētā Katrīna no Sjēnas paskaidro: „Mūžīgā Trīsvienība, Tu esi mans Radītājs, bet es esmu Tava radība. Tu mani esi darījis par jaunu radību Sava Dēla Asinīs”.¹⁶ Teikt par Kristu, ka Viņš ir Trīsvienības Dēls, izklausās ķecerīgi, tomēr mēs šos vārdus uztveram, cik iespējams, ar veselo saprātu...

Tātad tas ir pilnīgi normāli, ka iesākumā Kristus, mani uzrunājot, lieto manu vārdu krājumu, nevis teologa valodu. Dažkārt es runāju no savas personīgās pieredzes ar Dievu, es izteicu to, ko es jutu, izmantojot jēdzienus, kuri nāca spontāni, un īpaši kritiski nepieejot tam, ko par manis teikto domās citi, vai arī par to, ka tas varētu tikt pārprasts. Man bija pietiekami grūti skaidri formulēt dievišķos noslēpumus – tas bija pat grūtāk nekā cilvēkam, kuram šo noslēpumu formulēšana būtu jāveic jēdzienos, kuri saskanētu ar tradicionālo terminoloģiju. Turpretī teologi izmanto gadsimtu gaitā rūpīgi izkoptu vārdu krājumu.

Es nemāku precīzi pateikt, uz kādu manu agrīno pierakstu daļu attiecas šis jautājums, bet, kā varu iedomāties, tas varētu attiekties uz tiem vēstījumiem, kuros Kristus tiek saukts par „Tēvu”. Kristus ir Tēva Dēls. Šajā atklāsmes posmā vēstījumi nerunā par Kristus personu nedz ontoloģiski, nedz arī no doktrīnas viedokļa. Tā drīzāk ir emocionāla un tēvišķa valoda, tas ir izteiksmes veids, kurā arī Jēzus vērsās pie Saviem mācekļiem ar vārdiem: „Mani bērni...” (Jņ 13, 33). Jau Isaja aprakstīja Mesiju kā „Brīnišķo Padomdevēju, Visvareno Dievu un Mūžīgo Tēvu” (Is 9, 5).

Jau no paša iesākuma es nekad neesmu jaukusi Tēva, Dēla un Svētā Gara Personas. Kristus Klātbūtne, kuru piedzīvoju (Viņa attieksme) bija ļoti tēvišķa. Es šajā vēstījuma daļā Viņu dēvēju par „Tēvu” tādēļ, ka Viņš ar mani sarunājās ļoti tēvišķi. Tas notika kā tad, kad tēvi ar lielu pacietību un mīlestību izskaidro vai māca saviem bērniem kādas lietas, kas vajadzīgas viņu tālākai izaugsmei un attīstībai. Lūk, viens piemērs, ar kādiem vārdiem Kristus vērsās pie manis: „*Vassula, audz garīgi. Audz, jo tev ir jāizplata Mani un Mana Tēva vēstījumi. Gudrība tevi vadīs un mācīs.*” Tad es atbildēju: „Jā, Tēvs!” Bet Jēzus vārdi, savukārt bija šādi: „*Cik jauki ir dzirdēt, kā tu Mani sauc par Tēvu! Esmu tik ļoti ilgojies dzirdēt, kā tavas lūpas izrunās šo vārdu: ‘Tēvs’.*” (16.02.1987) Litānijā Vissvētākajam Jēzus Vārdam Viņš tiek dēvēts par „Nākamās pasaules Tēvu”, savukārt Vasarsvētku Misē lūgtā sekvence sauc Svēto Garu par „Nabagu Tēvu”.

Es vēlos citēt svēto Simeonu – pareizticīgo tradīcijai ļoti dārgu un nozīmīgu svēto un teologu – lai ar viņa palīdzību jums sniegtu līdzīgus piemērus. Lūk, ko viņš saka: „Tiem, kuri ir tikuši atšķirti no krūts (kā mazi bērni), Viņš (Kristus) ir kā mīlošs Tēvs, kurš rūpējas par Savu bērnu izaugsmi un attīstību” (Teoloģiski ētiskās uzrunas 4. 269 – 270).

Kritika varētu attiekties arī uz kādu konkrētu agrīno vēstījumu, kurā Kungs man vēlējās izskaidrot Svētās Trīsvienības vienotību. Šis vēstījums skanēja šādi: „*Es esmu Tēvs un Dēls; vai tagad saproti? Es esmu Viens, esmu Viss Vienā*” (02.03.1987). Ar šo vārdu palīdzību Kungs man vēlējās izskaidrot pilnīgo un ontoloģisko Vissvētākās Trīsvienības vienotību, to, kā trīs dievišķās Personas ir nedalītas un pēc savas dabas pilnībā vienotas. Kā svētais Simeons raksta savā Himnā (45. 7 – 21): „Trīs vienā un viens trijos... Kungs, kā gan es būtu varējis zināt, ka man ir tāds Dievs, Valdnieks un Aizstāvis, Tēvs, Brālis un Karalis...?” Pakāpeniski neoficiālā terminoloģija izkristalizējās, tā ka, ja arī iesākumā kādam varēja rasties kāda neskaidrība, tad vēlāk tas ir kļuvis daudz skaidrāks.

---

¹⁶ Svētā Katrīna no Sjēnas „Dialogo della Divina Provvidenza”, nr.167. Šie vārdi tiek citēti Romas breviārā 29. aprīlī matuīna lūgšanas otrajā lasījumā.

Atcerēsimies, ko vēl ļoti sen atpakaļ attiecībā uz strīdīgām vietām Baznīcas tēvu un svēto darbos sacīja pāvests Benedikts XIV:

„...tas, ko viņi ir teikuši, tas pēc iespējas ir jāizprot veselā saprāta robežās... nesaprotamās vietas kāda autora darbos ir jācenšas izskaidrot ar tām vietām, kurās šī doma ir tikusi izteikta skaidrāk... centieties izprast viņa teikto, nevis spriežot pēc kādas noteiktas frāzes, bet gan, uzlūkojot rakstīto konkrētā darba kontekstā; bardzībai ir jāpievieno labvēlība; spriedums par uzskatiem, kuriem nepiekrīt sprieduma izdarītājs, nedrīkst tikt izdarīts saskaņā ar viņa personīgajiem uzskatiem, bet gan saskaņā ar teiktā atbilstību doktrīnai (Konstitūcija par cenzējamo darbu saraksta ieviešanu).

Kādā no agrīnajiem vēstījumiem es rakstīju, ka Jēzus mani aicina „aprakstīt, kāda ir Vissvētākā Trīsvienība”. Es to aprakstu kā gaismas redzējumu – no šīs vienas gaismas izplūst nākamā, bet pēc tam – vēl viena, veidojot trīs gaismas. Pēc tam es komentēju šo redzējumu: „Kad Dēls ir Tēvā, tad viņi ir viens. Svētā Trīsvienība ir VIENA vienīga. Viņi var būt trīs, bet vienlaikus visi trīs var būt viens, tātad – Viens Dievs.” Kā es uzzināju vēlāk, šis apgalvojums izmanto metaforu, kuras saknes ir meklējamas Nīkajas ticības apliecībā – tajā ir teikts, ka Dēls ir iznācis no Tēva kā „gaisma no gaismas”. Kopš tā laika šis tēls ir kļuvis par kristīgās domāšanas klasiku. Piemēram, svētais Simeons jaunais Teologs raksta par „Vienu, Kurš bija sākumā, pirms visiem laikiem, Tēva dzemdināto, un Kurš ir bijis ar Garu, par Dievu un Vārdu, Kurš ir trīskāršs Savā vienotībā, bet vienlaikus viena un tā pati gaisma Trijos” (Himna 12, 14 – 18).

Dažkārt runā Dievs Tēvs, un ikvienam lasītājam, kurš pazīst Rakstus, tas ir acīmredzami, jo Viņš min tādus vārdus kā „Mans Dēls Jēzus” u.tml. Citreiz ir gadījies tā, ka vēlāk tajā pašā dienā Kristus mani aicina turpināt vēstījumu. Un atkal – lasītājs, kurš pazīst Rakstus, sapratīs, ka tas ir Kristus, jo Viņš runā par Savām Brūcēm vai Krustu. Tad, piemēram, tajos vēstījumos, kurus aizsāk Tēvs, bet turpina Dēls, vienmēr ir tikusi iestarpināta norāde „vēlāk”. Es neiestarpināju nekādas citas norādes, kas palīdzētu lasītājam, un atstāju vēstījumus tādus, kādi tie ir, jo man šķita, ka ir acīmredzami skaidrs, kurš šajā mirklī runā. No tūkstošiem lasītāju es nekad neesmu saņēmusi vēstuli, kurā man tiktu lūgti skaidrojumi vai arī izteiktas sūdzības par to, ka viņi ir piedzīvojuši apjukumu. Tikai divi priesteri Savienotajās Valstīs, nepareizi sapratuši vēstījumu, ir vairākkārtīgi publicējuši savu viedokli, nekad nesatiekoties ar mani personiski.

Kādā no „Patiesas dzīves Dievā” vēstījumiem Kristus saka: „Es esmu Trīsvienība.” Šajā gadījumā Kristus identificē Sevi ar Trīsvienības, Kura ir Viena, dievišķo dabu. Kristus ir viena no Trīsvienības Personām. Viņš runā kā dievišķais (kā Dievs), jo šī dievišķība ir vienota pēc savas būtības. Katra no trijām Personām izpauž šo dievišķo dabu.

Kādā citā „Patiesas dzīves Dievā” vēstījumā Kristus saka: „*Esi svētīts, Mans bērns, Es, tavs Svētais Tēvs, tevi mīlu. Es esmu Svētā Trīsvienība*”, un pēc tam Viņš piebilda: „*Tu esi pareizi atpazinusi*”. Brīdī, kad Jēzus sacīja: „*Es esmu tavs Svētais Tēvs*”, es šajos vārdos atpazinu „trīskāršu” Jēzu, kaut ko līdzīgu tiem fantāzijas kartiņām, kurās ir attēlots viens cilvēks, bet tā, it kā viņi būtu trīs, viens iznākošs no cita, visi pilnīgi vienādi. „*Es esmu Svētā Trīsvienība, viss vienā*” (11.04.1988). (Vienreizējs, nedalāms, Tāds, kuram piemīt viena būtība un viena daba.) Ja kāds pievērš savu uzmanību vienīgi pirmajam apgalvojumam, tad viņš varētu uzdot jautājumu, vai Jēzus neidentificē Sevi ar Tēvu un tad ar visu Trīsvienību. Tomēr, ja cilvēks turpina lasīt tālāk, tad kļūst skaidrs, ka tā nav.

Kristus mēģināja man iemācīt saprast Svētās Trīsvienības vienību, to, kā visas trīs Personas ir nedalāmas un pilnībā vienotas. Trīsvienības vienotība neizriet galvenokārt no

fakta, ka trīs personas ir nedalāmas (kā nešķirami draugi!), tās vienotība sakņojas faktā, ka katrai no dievišķajām personām piemīt viena un tā pati neatkārtojamā dievišķā daba, un viņas ir atšķiramas tikai viņu savstarpējās attiecībās.

Kādā citā „Patiesas dzīves Dievā” vēstījumā Kristus mani māca, kā Trīsvienība var tikt atpazīta ikvienā no viņiem kā Viena un tā pati būtība: „*vai Es neesmu devīgs? Vai Es neesmu Visaugstākais? Uzticieties, jo jūs visi esat Tēva Rokās. Es, Vissvētākā Trīsvienība, esmu Viens un tas pats* (savā būtībā)” (25.07.1989).

Lai to izteiktu pareizticīgās Baznīcas tradīcijas domāšanas veidā, mums būtu vēlreiz vērts pievērsties Vasilija Krivošina grāmatai par svēto Simeonu. Tajā tas tiek izteikts daudz labāk, nekā to spētu izteikt es. „Dievs ir pārāks par visiem vārdiem, Viņš ir Trīsvienība un tomēr Viens, un Viņā esošā Vienotība nav iespējams izteikt” (284. lpp.). Un pats svētais Simeons saka:

„Lai arī kādos visdažādākajos vārdos mēs Tevi nesauktu, Tu esi viena esamība... Šī viena esamība ir daba trīs hipostāzēs, viens Dievs ir viena vienīga Trīsvienība, nevis trīs esamības. Un tomēr, saskaņā ar to hipostāzēm, šis Viens ir trīs. Viņi ir viendabīgi – attiecībā citam pret citu tiem piemīt viena daba, tas pats spēks, tā pati būtība, Viņi ir vienoti, bet šajā vienotībā nav sajukuma, šī vienotība pārsniedz cilvēciskās sapratnes spējas. Vienlaikus Viņi ir atšķirīgi, tomēr nešķirami, Trīs Vienā un Viens Trijos (Himna 45. 7 – 21).

Vēl kādā „Patiesas dzīves Dievā” vēstījumā Kristus uzsver Viņu Dievišķo Vienotību: „*Es Esmu Tas, Kurš glābj, Es Esmu tavš Pestītājs, Es Esmu Vissvētākā Trīsvienība – Viss Vienā, Es Esmu Žēlastības Gars*” (28.07.1989).

Šajā gadījumā Jēzus man sacīja, ka Viņš ir Tēvā līdz ar Garu, tāpat kā Tēvs un Viņš abi ir Garā. Viņš, Dēls, ir un paliek mūžīgi Tēvā, līdz ar Svēto Garu. Mēs varam atcerēties Kristus vārdus: „Dievs ir Gars, un, kas Viņu pielūdz, tam Viņš ir jāpielūdz garā un patiesībā (Jņ 4, 24). Tikpat svarīgi ir arī svētā Pāvila vārdi: „Kungs ir Gars, un, kur ir Kunga Gars, tur ir brīvība” (2 Kor 3, 17).

Neviens nekad neatradīs Tēvu, atšķirtu no Dēla vai Gara, nedz arī Dēlu, atšķirtu no Tēva un Gara, nedz arī Garu, izslēgtu no vienotības ar To, no Kura Viņš iziet. Uz šo patiesību attiecas vārdi: „*Es Esmu Svētā Trīsvienība, visa Vienā*”, kā arī citi, šim līdzīgi izteikumi. Tāpat kādā no vēstījumiem es precizēju: „*Dēls ir Tēvā, un Viņi ir viens vienīgs. Svētā Trīsvienība ir Viena un tāda pati – trīs Personas, bet viens vienīgs Dievs: viens un trīs.*” (23.11.1987.)

Es vēlētos īpaši izskaidrot divus izteikumus, kuri bieži atkārtojas „Patiesas dzīves Dievā” vēstījumos. Kristus saka: „*esiet viens, kā Viena un tāda pati ir Vissvētākā Trīsvienība*” (10.10.1989), kā arī: „*Lūdzieties, lai Mans ganāmpulks būtu viens, kā Es un Tēvs Mēs esam viens un tāds pats*” (29.03.1989).

Attiecībā uz šiem vārdiem es vēlos atzīmēt ko būtisku. Ja Kristus teiktie vārdi „tas pats (tāds pats)” tiek iztulkoti franču vai itāļu valodā, to nozīme mainās. Es vēlētos norādīt, ka tulkojumi nav bijuši pilnīgi, tomēr es nevaru nest atbildību par šāda veida kļūdām. Angļu valodā (kurā ir tikuši pierakstīti vēstījumu oriģināli) izteiciens „tas pats (tāds pats)” nenorāda, ka tā ir tā pati persona. Šis izteikums norāda uz vienlīdzību tādā nozīmē, ka ir vienota šo personu būtība, substance.

Vēstījumos ir arī tādas vietas, kurās vienbalsīgi runā visa Svētā Trīsvienība. Bet arī tad tas ir ļoti skaidri, Lūk, viens no šādiem piemēriem: „*Tavi šausmu pārņemtie kliedzieni pāršķēla Debesis un sasniedza Vissvētāko Trīsvienību...* Prieka pilna, tajās atskanēja

Tēva Balss – „*Mans bērns!*” Tad Dēls sacīja: „*Ak, Es tagad viņai likšu ieiēt Manās Brūcēs, un ļaušu Tev ēst Manu Miesu un dzert Manas Asinis... Es salaulāšos ar viņu, un viņa būs Manējā uz mūžīgiem laikiem. Es viņai atklāšu to Mīlestību, ar kādu viņu mīlu.*” Svētais Gars runāja tūlīt pēc tam: „*Un Es, Svētais Gars, nonākšu pār viņu, lai atklātu Mūsu Patiesību un dziļumus. Ar viņas starpniecību Es atgādināšu pasaulei, ka vislielākā no dāvanām ir mīlestība.*” Un tad Svētā Trīsvienība sauca vienā balsī: „*Lai priecājamies un svinam! Lai visas Debesis līksmo un gaviļē!*” (22.12.1990).

Vissvētākās Trīsvienības noslēpums, kurā Personu vienotība mijas ar ikvienas Personas atšķirīgajām iezīmēm un attiecībām starp šīm Personām, ir viens no kristīgās ticības lielākajiem noslēpumiem. Tomēr šī noslēpuma dziļumam un bezgalībai nevajadzētu mūs atbaidīt, nedz arī likt izvairīties no Trīsvienības veikto brīnumdarbu slavēšanas. Un, lai arī cilvēciskā valoda nekad nespēs izteikt Vienīgā un vienlaikus Trīsvienīgā skaistumu un neizmērojamību, mums tomēr nevajadzētu izvairīties no runāšanas par šo noslēpumu, jo Svētās Trīsvienības noslēpums ir mūsu ticības centrālais noslēpums, kurš ir pārāks par visiem pārējiem un izgaismo visus pārējos noslēpumus. Arī uz to ļoti skaidri norāda Katoliskās Baznīcas katehisms:

„Vissvētās Trīsvienības noslēpums ir kristiešu ticības un dzīves centrālais noslēpums. Tas ir Dieva noslēpums Viņā pašā. Tātad tas ir visu pārējo ticības noslēpumu avots, gaisma, kas tos izgaismo. Tā ir visfundamentālākā un būtiskākā mācība „ticības patiesību hierarhijā”.¹⁷ „Visa pestīšanas vēsture nav nekas cits, kā to ceļu un līdzekļu vēsture, ar kuriem patiesais un vienīgais Dievs – Tēvs, Dēls un Svētais Gars – atklāj Sevi, izlīgst un nodibina vienotību ar cilvēkiem, kas novēršas no grēka”¹⁸ (KBK 234).

4. jautājums. Mācība par sākotnējo svētuma un taisnīguma stāvokli un eshatoloģija.

Jūsu darbos ir vērojamas arī dažas neskaidrības attiecībā uz mācību par sākotnējo taisnīguma un svētuma stāvokli un eshatoloģiju. Kā izprast apgalvojumu, ka dvēsele „redz Dievu”, vēl pirms tā ir iemājojusi ķermenī? Un kāda, jūsuprāt, būtu Jauno Vasarsvētku vieta pestīšanas vēsturē attiecībā uz parūsiju un mirušo augšāmcelšanos?

Mācība par sākotnējo svētuma un taisnīguma stāvokli: Es neticu reinkarnācijai nevienā tās formā, un manis pierakstītie vēstījumi vēršas pret reinkarnācijas ideju un New Age kustību: „Šīs sātāniskās mācības jums liek noticēt reinkarnācijai, lai gan tās īstenībā nav. Tās saglabā ārējo reliģiozitāti, bet ir noraidījušas ticības iekšējo spēku – Manu Svēto Garu un Svēto Komūniju” (19.04.1992). Iespējams, ka vēstījuma vieta, uz kuru jūs atsaucaties jūsu jautājumā, ir šī:

„...*tad šīs žilbinošās Gaismas pašā vidū jūsu dvēsele ieraudzīs to, ko jau reiz, savas radīšanas brīdī, uz sekundes simtdaļu bija redzējusi... Viņa redzēs To, Kurš pirmais jūs turēja Savās Rokās, viņa redzēs Acis, kuras jūs pirmās uzlūkoja... Viņa redzēs Tā Rokas, Kurš jūs ir veidojis un svētījis... Viņa ieraudzīs Vismaigāko Tēvu, Savu Radītāju...*” (15.09.1991).

Šī ir viena no tām vēstījumu vietām, kuras ir izteiktas poētiskā un mistiskā valodā. Šeit pateiktais nekādā gadījumā neattiecas uz iepriekšējo eksistenci, tajā drīzāk tiek runāts par to, kā Dievs mīl un svētī ikvienu dvēseli jau no paša tās radīšanas brīža. Es ticu, ka mēs esam radīti pēc Dieva tēla un šis tēls ir iegravēts dziļi mūsu dvēselēs, kādēļ arī cilvēkiem ir dabiskas ilgas pēc sava Radītāja, kuras vienīgi pats Dievs var remdēt. Kā saka svētais

¹⁷ KLĒRA KONGREGĀCIJA, *Directorium catecisticum generale*, 43: AAS 64 (1972), 123. lpp.

¹⁸ KLĒRA KONGREGĀCIJA, *Directorium catecisticum generale*, 47: AAS 64 (1972), 125. lpp.

Augustīns: „Sirds ir tikusi radīta Dievam, un tā nevar rast mieru, kamēr nerod atdusu Dievā.” Tā svarīgā lieta, kuru vēlējos paust ar šo vārdu starpniecību, ir šāda: mēs jau kopš ieņemšanas brīža mūsu esamības dzīlēs nesam Dieva tēlu.

Eshatoloģija: Esmu dzirdējusi par sevi sakām, ka es aizstāvot nepatiesu milenārismu un vēl *pirms* Kristus otrreizējās Atnākšanas vēloties nodibināt virs zemes materiālas „jaunās Debesis un jauno zemi”. Tā nav taisnība, un nevienā no vēstījumiem nevar tikt atrasts pamatojums šādam apgalvojumam. Es arī zinu, ka Katoliskā Baznīca ir nosodījusi šāda veida milenārismu, un par to ir rakstīts šīs Baznīcas katehismā:

„Šī Antikrista krāpšana atklājas pasaulē ikreiz, kad kāds pretendē vēsturē piepildīt mesiānisko cerību, kura var tikt īstenota vienīgi ārpus vēstures, caur eshatoloģisku spriedumu. Baznīca šo nākamās valstības viltojumu ir atmetusi, pat tā vismaigākajā izpausmē, kuru sauc par hileasmu jeb milenārismu – jo īpaši, kad tas parādās sekularizētā mesiānisma politiskā izpausmē, kas savā būtībā ir aplama.”

„Patiesas dzīves Dievā” vēstījumos bieži var sastapt tādas jēdzienu kā jaunas Debesis un jauna zeme, kā arī jauni Vasarsvētki vai otrie Vasarsvētki, tomēr tie ir jāsaprot kā metaforas. Šo vārdu piepildīšanās nevar atklāties, pārtaisot mūsu vēsturi vēl pirms otrās Kristus Atnākšanas, kura iedibinās jaunu vēstures ekonomiju. Šie vārdi pauž augstāko un pārdabisko cerību par to, ka Kristus Svētā Gara spēkā atjaunos mūs no iekšienes. Tas, pēc kā mēs tik ļoti ilgojamies, ir ticības atdzimšana un Baznīcas atjaunotne. Šīs atjaunotnes auglis, kuru ceram saņemt, ir Kristus Miesā cirstās shizmas dziedināšana. Šādu atjaunotni savā lūgšanā par otrajiem Vasarsvētkiem paredzēja jau pāvests Jānis XXIII: „Ak, dievišķais Gars... kā otrajos Vasarsvētkos atjauno mūsu dienās Savus brīnumus.” Šo terminu vairākas reizes ir lietojis arī pāvests Jānis Pāvils II, piemēram, ko viņš raksta cienījamajam Karmela kalna Jaunavas Marijas brāļu ordeņa ģenerālprioram, 08.09.2001: „...es lūdzu, lai pār jums nāk dievišķās žēlastības pārpilnība. Lai gluži kā otrie Vasarsvētki pār jums nonāk Svētais Gars un jūs apgaismo, lai jūs atklātu sava žēlsirdīgā Debesu Tēva gribu. Pateicoties šai žēlastībai, jūs spēsiet uzrunāt vīriešus un sievietes viņiem saprotamā un iedarbīgā veidā.” (sal. Ap d 2, 1 – 13)

Līdzīgi arī mani pieraksti metaforiskā valodā runā par ticības atdzimšanu, lai Kungs spētu uzcelt mūsu dvēselēs Savu Troni un Valstību: „*Mācies saprast: jaunas Debesis un jauna zeme radīsies tad, kad Es tevī uzcelšu Savu Troni, jo katram izslāpušajam par brīvu Es došu ūdeni no Dzīvības akas*” (03.04.1995, atsauce uz Atkl 21, 6).

Es ticu, ka mums apsolītā atjaunotne jau ir sākusies, un, pateicoties vienīgi žēlastībai, pār mums gulstas Dieva Žēlsirdība, kura, kā vēl nekad visā vēsturē, ir gatava izliet Svēto Garu pār visu cilvēci. Šī izliešanās arvien pieņemsies spēkā, tāpat kā žēlastība mūsu dienās mirdz pār mums kā saules stari, lai mūs dziedinātu.

Kungs man dāvāja žēlastību ieraudzīt, kāds ir mūsdienu kristiešu ticības stāvoklis – tas bija nožēlojams, un tas ir mazākais, ko par to varētu teikt. Daudzi vēstījumi ir skumju piepildīti par to atkrišanu, kas ir pārņēmusi kristīgo pasauli. Tomēr Kungs dāvā mums cerību, pastāstīdams, ka Svētā Gara iedarbībā notiks (jau notiek) atjaunotne, pārveide un atdzimšana. Svētais Gars žēlastībā dos slāpes pēc Dieva. Lūk, daži vēstījumu fragmenti: „*Mans Svētais Gars izcels jūs ārā no lielās atkrišanas, lai ar jums salaulātos. Šī laikmeta samaitātība no jums nolibīsies, jo Es Pats ar Savu Roku attīšu no jums liķautu, lai ieģērbtu jūs laulību tērpā*” (20.10.1990). „*Es visu radību darīšu jaunu, Es jūs visus atjaunošu ar Savu Svēto Garu.*” (27.06.1991).

Manis rakstītais nerunā par to, kad tas notiks, nedz arī par to, kādā mērā Kungam izdosies uzcelt Savu Valstību, uz kuru mēs visi ceram un lūdzamies Kunga lūgšanā: „Lai nāk Tava Valstība”. Es ticu, ka šī Valstība jau ir aizsākusies mūsos, bet tās izaugsmei vienmēr būs nepieciešama mūsu līdzdalība un labā griba. Es ticu, ka atjaunotne jau ir sākusies, bet tā nāk lēnām, kā paisums jūrā, kuru neviens nespēj apturēt.

Jaunie jeb otrie Vasarsvētki ir šīs atjaunotnes cerība. Svētā Gara izliešanās būs tā, kas atjaunos visu radību. „Patiesas dzīves Dievā” vēstījumos tas tiek salīdzināts ar Atklāsmes grāmatas 21. nodaļā rakstīto. Citēšu šo vēstījumu fragmentu:

„Mācīes saprast: jaunas Debesis un jauna zeme radīsies tad, kad Es tevī uzcelšu Savu Troni, jo Es katram izslāpušajam došu par brīvu ūdeni no Dzīvības akas. Tad nu atļauj Manam Svētajam Garam ievest tevī Manā Valstībā un Mūžīgajā dzīvē, lai līdz pat tavai nāves stundai ļaunajam garam vairs neizdodas gūt virsroku pār tevi... Atļauj Manam Svētajam Garam apstrādāt tavu zemi un izveidot tevī Ēdenes dārzu zemes virsū. Lai Mans Svētais Gars liek tevī uzplaukt un uzziedēt jaunajai zeme, un lai tava pirmā zeme – Sātana īpašums – izdilst un iznīkst. Tad atkal no jauna tevī atmirdzēs Mana Godība, un Manā Dievišķajā Gaismā uzdīgs visas Mana Svētā Gara sētās dievišķās sēklas(...) Atļauj Manam Svētajam Garam pārvērst tavu dvēseli otrā paradīzē, jaunajā zemē, kurā Mēs (Trīsvienība) varēsim izveidot tevī sev mājvietu...

(Mans jautājums) Kungs, bet kas attiecas uz jaunajām Debesīm?

Jaunās Debesis? Kad Mans Svētais Gars svēstumā valdīs pār tevi, arī tās būs tevī. Mans Svētais Gars atmirdzēs tavā tumsībā kā varena un spoža saule pie debesīm, jo tev tiks dots Vārds, kurš tev palīdzēs izteikties un domāt tā, kā Es vēlētos, lai tu domā un runā. Viss teiktais būs saskaņā ar Manu Tēlu un domām. Viss, ko tu darīsi, būs pēc Mūsu līdzības, jo tevī runās tava Tēva Gars. Tava jaunā pasaule Manā Svētajā Garā dosies iekarot pārējās zvaigznes (simbolizē cilvēkus) Manam lielākam godam. Tiks iekaroti arī tie, kuri neievēroja Manu Likumu, kas tika aizrauti projām kā tumsā slīdošas ēnas, tie, kas nepazīna nedz cerību, nedz svētumu, ko Es biju saglabājis jūsu laikiem.

Jaunās Debesis parādīsies tad, kad no augšienes, no visaugstākajām Debesīm pār jums visiem tiks izliets Svētais Gars. Es patiešām sūtīšu Savu Garu jūsos, lai jūsu dvēseles pārveidotu par Debesīm, par jaunajām Debesīm, kurās Es varētu tikt trīskārt pagodināts... Un tā kā to ceļš, kuri būs saņēmuši Manu Svēto Garu, tiks taisnots, tad arī viņu tumsība un nomāktība tiks apgaismotas un pārveidotas mirdzošās zvaigznēs, kuras izgaismos viņu tumsību uz mūžīgiem laikiem. Drīz šī zeme un debesis izzudīs, jo jūsos visos atmirdzēs Mana Troņa mirdzošā godība.” (03.04.1995).

Kā jūs varat saprast, šī ir simboliski tēlaina valoda, kas ir piesātināta ar poētismiem, un tās mērķis ir pēc iespējas labāk aprakstīt jaunos Vasarsvētkus jeb atjaunotni. Es cilvēkiem esmu skaidrojusi, ka viņiem no Dieva nevajadzētu gaidīt kādus sensacionālus notikumus – lai arī Viņš runā ļoti izteiksmīgi un spēcīgi, tomēr Savā rīcībā drīzāk ir apdomīgs un smalkjūtīgs. Tādi notikumi kā jaunie Vasarsvētki nav jāsauc kā redzamu ugunīgu mēļu nāksana pār mums vai kaut kas tamlīdzīgs. Kad Dievs darbojas, Viņš to dara tik mierīgi un nemanāmi, ka daudzi, kuri ir gaidījuši ko sensacionālu, pirmajā mirklī var pat nepamanīt to, kas ir noticis.

5. jautājums. Vai „Patiesas dzīve Dievā” ir kustība?

Kāda ir patiesā „Patiesas dzīves Dievā” kustības identitāte, un kādas prasības tiek izvirzītas pret tiem, kuri tajā iesaistās? Kāda ir šīs kustības struktūra?

„Patiesas dzīve Dievā” nav kustība, bet gan apustulisks aicinājums

„Patiesa dzīve Dievā” nav kustība, un tai nav arī kādas vadības struktūras. Tas vienkārši ir aicinājums uz izlīgumu un vienotību, adresēts ikvienam, neatkarīgi no tā, kas ir šis cilvēks. Šis aicinājums neattiecas tikai uz kristiešiem vien, tas ir piesaistījis sev arī nekristiešus, palīdzēdams tiem kļūt par kristiešiem. Lai arī „Patiesa dzīve Dievā” pilnībā sakņojas kristietībā un tai ir raksturīgs Trīsvienības kontemplācijas garīgums, pēc vēstījumu izlasīšanas vairāki jūdi, musulmaņi, budisti un hinduisti ir tikuši kristīti. Kristus bija lūdzis Tēvu šajā nodomā, kad sacīja: „Tēvs, Es lūdzu ne vien par šiem, bet arī par tiem, kuri sāks ticēt, pateicoties viņu liecībai.” (Jņ 17, 20) Un tā, pateicoties Dieva žēlastībai, atveras daudzas durvis. Piemēram, jau no paša sākuma man tika norādīts, ka notiks šī apustuliskā kalpošana.

„Kad pienāks laiks parādīt citiem šos vēstījumus, Dievs tev dāvās Savu mieru un Savu spēku. Dievs vēlas, lai tu ar šiem vēstījumiem iepazīstinātu ikvienu...” (Mans sargeņģelis 06.08.1986). „Tev nav jābaidās. Tu kalposi Jēzum Kristum. Tu palīdzēsi citiem garīgi pieaugt...” (Mans sargeņģelis 07.08.1986). „Kad tu būsi piepildīta ar Manu Svēto Garu, tad spēsi vest pie Manis arī citus un kļūsi par lielu daudzumu...” (Jēzus 05.09.1986). „Aicinādams tevi šādā veidā, Es vēlos vadīt arī citus. Vēstījumi ir rakstiskā formā visu to dēļ, kuri Mani ir atstājuši un vairs nedzird Mani ...” (Tēvs 18.11.1986).

Arī Hirosimas budistu mūki, uzzinājuši par vēstījumiem, uzaicināja mani runāt viņu templī, kurā klātesošs bija arī katoļu bīskaps. Tas notika dienā, kad tiek pieminēta atombumbas nomešana pār šo pilsētu. Viņiem tika veltīta kristīgās vēsts piesātināta uzruna. Pēc tam es viņiem uzdāvināju milzīgu Rožukroni, kuru tie piekāra savā meditāciju telpā, kā arī Fatimas Dievmātes statuju, kas tika novietota klostera dārzā.

Jūdi, kas bija lasījuši „Patiesas dzīves Dievā” vēstījumus, lūdza kristību, bet viens no viņiem iztulkoja grāmatas pirmo sējumu ebreju valodā, un pašreiz tā tiek sagatavota publicēšanai. Visi šie ebreji dzīvo Izraēlā.

Pavisam nesen Bangladešā mani uzaicināja vērsties pie Dakas iedzīvotājiem uz atklāta laukuma. Viņi ielūdza dīmamu, kurš piekrita uzaicinājumam atklāt pasākumu ar lūgšanu. Klāt bija arī daudzi musulmaņi. Piedalījās gan budistu un hinduistu pārstāvji, gan arī katoļu priesteri. Es atkal vērsos pie viņiem ar pilnīgi kristīgu vēsti, kuras pamatā bija iedvesmas pilnie „Patiesas dzīves Dievā” vēstījumi. Mana galvenā vēsts, ko es sniedzu, bija: atklāt Dievu kā Mīlestību, izlīgt ar Dievu un tuvāko, samierināties citam ar citu un iemācīties citam citu cienīt. Kad sapulce bija beigusies, divi musulmaņu vīrieši izteica vēlēšanos kļūt par Kristiešiem un tapt kristītiem. „Es vēlos, lai visas tautas dzirdētu Manus Vārdus. Es tevi mācīšu un rādīšu ceļu, pa kuru tev jāiet...” (10.01.1987)

Kontemplatīvās mācības

Dieva iedvesmotie vēstījumi māca lasītājiem iepazīt Viņu un Viņu saprast. Daudzi cilvēki tic Dievam, bet Viņu nepazīst, tādēļ vēstījumi mūs iedrošina būt tuvās attiecībās ar Dievu, kas ievēd mūs pilnīgā vienotībā ar Viņu. Šādā veidā, caur Svēto Garu un Kristū, ticīgie tiek aicināti dzīvot Kristus dzīvi.

Raksti saka: „Gudrais lai nelielās ar savu gudrību, stiprais lai nelielās ar savu spēku, bagātais lai nelielās ar savu bagātību! Bet, kas grib lielīties, lai lielās ar savu atziņu, ka viņš Mani pazīst un zina, ka Es esmu Kungs.” (Jer 9, 22 – 23).

Lūgšanu grupu izveide

„Patiesas dzīves Dievā” vēstījumi mūs māca praktizēt vienkāršu sirds lūgšanu, pārveidojot mūsu dzīves nemītīgā lūgšanā, t.i., nemītīgi dzīvot Dievā un Dievam dzīvot mūsos. Šie vēstījumi ir arī spēcīgs aicinājums visā pasaulē veidot lūgšanu grupas. Kopš

cilvēki 60 valstīs ir noorganizējuši tikšanās, kurās es esmu liecinājusi, tajās visās ir izveidojušās arī lūgšanu grupas – katrā valstī vairākas. Piemēram, Francijā ir „Patiesas dzīves Dievā” garīguma iedvesmotas 48 ekumēniskas lūgšanu grupas. Brazīlijā, kā jau lielākā valstī, ir vairāk nekā 300 ekumēniskās lūgšanu grupas. Katra lūgšanu grupa, vai tie būtu pareizticīgie, luterāņi, anglikāņi vai baptisti, viņi visi savu tikšanos aizsāk ar kopīgu Rožukroņa lūgšanu.

„Cik ļoti Es ilgojos pēc šīs dienas! Pēc dienas, kad Es tevi sūtīšu pie visas cilvēces, un viņi iemācīsies Mani vairāk mīlēt un saprast. Gudrība dalīsies savās bagātībās ar visu cilvēci...” (Jēzus sacītais 25.01.1987).

Iedrošinājums būt uzticamiem Baznīcas mācībai

Lasot vēstījumus, cilvēks iemācās saglabāt uzticību baznīcai. Es cilvēkiem saku: „Pat, ja viņi jūs izmet no baznīcas, lieniet atpakaļ pa logu, bet nekad nepametiet baznīcu.” Vēstījumi māca mums iet pie Vissvētākā Sakramenta un būt kopā ar Jēzu pielūgsmē, tie māca mums pieņemt arī citus Baznīcas sakramentus un būt uzticamiem Tradīcijai. Vēstījumi māca mums sevis aizliegšanu, gandari un gavēni, un it īpaši praktizēt Grēksūdzes sakramentu. Tie mūs aicina censties pēc iespējas katru dienu piedalīties svētajā Misē un izskaidro mums Euharistijas nozīmi.

„Komūnijā es svētdaru visus, kuri Mani pieņem, Es tos dievišķoju, lai viņi kļūtu par miesu no Manas Miesas un par kaulu no Mana Kaula. Ņemot dalību Manī, Dievišķajā, jūs un Es kļūstam par vienu, garīgi vienotu, miesu. Mēs kļūstam par vienu cilti, jo caur līdzdalību Manā Dievišķajā dzīvē Es jūs varu pārveidot dievos. Ar Savu Dievišķību Es dievišķoju cilvēkus...” (Jēzus sacītais 16.10.2000).

Aktivitātes: Lasītāju izveidotie un vadītie žēlsirdības mājokļi

1997. gadā Betlēmē, stāvot Kristus Piedzimšanas bazilikas ārpusē, es saņēmu žēlastību redzēt mūsu Svēto Māti. Es dzirdēju Viņu sakām, ka ar garīgo barību vien nepietiek, bet ir jādomā arī par nabagiem un tie jāpabaro. Kad es to paziņoju mūsu lūgšanu grupām, nekavējoties pieteicās daudzi brīvprātīgie, kuri vēlējās man palīdzēt žēlsirdības mājokļu atvēršanā. Šīs žēlsirdības mājas tiek sauktas par „Beth Myriams” (*Marijas māja* – tulk. piez.). Bangladešā ir viena šāda māja, Venecuēlā – četras, Brazīlijā – trīs, Filipīnās – divas un viena bāreņu patversme Kenijā. Pavisam drīz tiks atvērtas mājas Puertoriko, Indijā un Rumānijā, kā arī bāreņu patversme Ukrainā. Viss tiek darīts pēc brīvprātības principa, un „Beth Myriam” mājas tiek uzturētas vienīgi no ziedojumiem. Tās visas ir radušās pēc vietējo iedzīvotāju iniciatīvas, un tās nav saistītas ar kādām ārējām struktūrām. Tās uztur paši cilvēki (lūgšanu grupu locekļi), viņi tās vada un paši ir uzņēmušies kalpošanu nabagiem. Pakāpeniski kalpošana attīstās tā, ka viņi ne vien pabaro nabagus, bet arī spēj tiem sniegt medicīnisko palīdzību, palīdzēt ar apģērbu un bērnu izglītību. Visbeidzot, tās tiek vadītas nemitīgā lūgšanu garā, un tās vienmēr ir ekumēniskas.

„Veido Mūsu „Beth Myriam” mājas ikvienā vietā, kur vien tas ir iespējams. Pacel nomākto un palīdzi bārenim. Aizsargā Mani, izglāb Mani no padibenēm, dod Man patvērumu, pabaro Mani. Noņem nastu no Maniem pleciem un dāvā Man atpūtu, atbalsti Mani un iedrošini Mani, bet pāri visam – mīli Mani. Visu, ko tu dari vismazākajam no Maniem brāļiem, to tu dari Man... Es svētīju tos, kas seko Manas dzīves paraugam – lai viņi turpina iet pa tikumu ceļu un vienmēr ir mīlestības pilni. Es esmu ar tevi...” (Jēzus sacītais 27.03.2002).

Aicinājums uz evaņģelizāciju

Daži no „Patiesas dzīves Dievā” lasītājiem, kuri ir tikuši aizskarti, jūt, ka viņi varētu kļūt par lieciniekiem visā pasaulē un nest savu artavu Labās Vēsts izplatīšanā. Kļuvuši par pakļāvīgiem instrumentiem Svētā Gara rokās, Kurš viņiem nodrošina Vārda žēlastību un ticības izpratni, tie spēj liecināt visā pasaulē, aicinot cilvēkus uz lūgšanu dzīvi un mācot tiem veidot lūgšanu grupas. Galvenais mērķis ir vedināt viņus mainīt savas dzīves un izdzīvot tās kā nemītīgu lūgšanu. Daži no Dakas lūgšanu grupas locekļiem iet sludināt uz ciematiem (tajos dzīvo musulmaņi) un lasa tiem priekšā vēstījumus. Daudzi sāk ticēt un vēlas kļūt par kristiešiem.

„Es vēlos darīt ikvienu par Mīlestības Ugunskura Dzīvo Lāpu. Jau tagad pagodini Mani un ar mīlestību sludini par Mīlestību” (Jēzus teiktais 27.01.1989).

Jaunavas Marijas godināšana

„Patiesa dzīve Dievā” aicina mūs kļūt par Dieva Mātes bērniem, jo Viņas Bezvainīgā Sirds nekad nav šķīrāma no Jēzus Vissvētākās Sirds, bet ir pilnībā vienota ar To. Mūsu Māte ir mūsu atbalsts, un mēs visi to zinām. Ikvienam, kurš pievienojas lūgšanu grupām, lai tas būtu protestants, kalvinists vai kāda cita novirziena pārstāvis, tiek mācīts godināt Dievmāti un mūsu svētos, un vērsties pie tiem ar lūgšanām.

„Vai neesi pamanījusi, kā Mana Sirds izkūst un vienmēr ir tik labvēlīga Viņas Sirdij? Kā gan šai Sirdij, kura ir dzemdējusi jūsu Karali, kaut kas varētu tikt atteikts, ko Viņa lūdz no Manis? Visi ticīgie, svētījiet Viņas Sirdi, jo, To svētīdami, jūs svētīsiet arī Mani.” (Jēzus teiktais 25.03.1996)

„Patiesas dzīves Dievā” asociācijas

Dažās valstīs ir izveidotas „Patiesas dzīves Dievā” asociācijas vienīgi juridiskā nolūkā – saistībā ar evaņģelizācijas darba atbalstīšanu un grāmatu izdošanu. Ja mēs kādās valstīs esam nodibinājuši šīs asociācijas, tad vienīgi tādēļ, lai būtu paklausībā vietējai likumdošanai. Piemēram, kādā valstī tas bija saistīts ar vajadzību abonēt pasta kastīti uz „Patiesas dzīves Dievā” vārda. Bet es nekad neesmu domājusi veidot kādu kustību. Grāmatas ir tikušas publicētas 38 valodās, un es nekad neesmu ņēmusi autoratlīdzību, izņemot vienu reizi – PARVIS izdevniecības redaktors man paskaidroja, ka maksāt honorāru ietilpstot viņu izdošanas noteikumos. Šī nauda tiek ziedota žēlsirdības darbiem, tā sedz grāmatu publicēšanu izmaksas, kā arī ceļojumu izmaksas, man apmeklējot trešās pasaules valstis, kurām trūkst līdzekļu.

Cita veida darbība

Reizi divos gados lūgšanu grupu brīvprātīgie palīdz man noorganizēt starptautisku simpoziju par ekumēnismu. Šis notikums reizē ir arī kā svētceļojums, un līdz šim ir notikušas četras šāda veida tikšanās. Visplašākā mēroga simpozijš notika 2000. gadā Svētajā Zemē (vienā laikā ar Svētā Tēva vizīti šajā valstī), tajā piedalījās 450 cilvēku no 58 valstīm, to vidū arī 75 divpadsmit dažādu baznīcu garīdznieki. Šogad mēs cenšamies šādu tikšanos noorganizēt Ēģiptē.

Visbeidzot – es mīlu Kunga Namu un pāri visam es mīlu Dievu. Es Viņam esmu parādā par žēlastībām, kuras Viņš man ir devis. Reiz Kungs man sacīja: „Es esmu tev devis bez maksas, tāpat dod arī tu.” Tā es arī cenšos darīt – es nododu Viņa Vārdus bez maksas katram, kurš vien vēlas klausīties.

Es vēlreiz jums pateicos par šo iespēju izgaismot neskaidrības, kuras attiecas uz maniem rakstiem un darbību. Plašāku informāciju ir iespējams atrast Interneta mājaslapā: www.tlig.lv. Es jūs lūdzu nodot visa laba vēlējumus V.E. kardinālam Jozefam Ratzingeram, V.E. monsinjoram Tarčisio Bertone un monsinjoram Džanfranko Džiroti,

kā arī ekselencēm, Ticības Doktrīnas kongregācijas padomniekiem, vēlreiz pateicoties par šo man dāvāto iespēju izskaidrot manu darbu. Es ceru, ka esmu to paveikusi tā, kā tas no manis ir ticis sagaidīts. Es vienmēr labprāt atbildēšu mutiski vai rakstiski uz katru jautājumu, kas jums varētu rasties. Es esmu gatava pieņemt jebkādas jūsu norādījumus, kuri varētu precizēt zināmus izteikumus „Patiesas dzīves Dievā” grāmatās. Ja tas ir nepieciešams, es varu pievienot šos izskaidrojumus manas grāmatas jaunajiem izdevumiem. Sūtu jums vissirsnīgākos sveicienus un visa laba vēlējumus.
Patiesi Kristū – Jūsu Vassula Rīdena.